

DUMITRU DUMITRESCU

STIHURI PROVINCIALE

DUMITRU DUMITRESCU

STIHURI PROVINCIALE

Editor: Dragon Mihai NEDELCU
Machetare grafică: Dragon Mihai NEDELCU

Copyright© 2020
Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUMITRESCU, DUMITRU
Stihuri provinciale / Dumitru Dumitrescu -
Drobeta Turnu-Severin : Editura Ștef, 2020
Conține bibliogr.
ISBN 978-606-991-213-3

DUMITRU DUMITRESCU

STIHURI PROVINCIALE

OP 4 CP 401
Drobeta Tr.-Severin
+40 744 495 186

e-mail: office.editurastef@yahoo.com
office.editurastef@gmail.com

ISBN: 978-606-991-213-3

Moto:

“Luând în considerare spațiul infinit ce ne înconjoară, fiecare dintre noi poate fi poziționat fără a greși chiar în mijlocul acestuia. Gândind astfel, atributul de provincial capătă o conotație pur-subiectivă.”

STEJARUL

Stejarul meu din neamul rămuros
Pe stele-n vânt își zgâlțâie coroana,
Nu cea din cer ci-n vinele de jos
Adânc în colb unde pătrunsă mana
Să-l ningă lin la muntele pietros;
Primăvărând milenii spre-a răzbate
S-a pus străjer de plai interior,
Înnodurat, cu cioate retezate
A stat pieptiș cutremurelor toate
Ca un herald de oști învingător;
Trosnește greu structura-i ancestrală
În câte-un cerc sub scoarță an de an,
Prin noi dăogi la axa verticală
Și însemnat cu-aceeași potricală
Drumul spre cer i-a curs piramidal;
Pe cât de mult i s-a-nșirat coroana
Ca răsărind să-l vezi dinspre apus,
E-un rai pe cer de ghindă, cum bag seama
Stejarul meu rădăcinând în sus,
Fiindcă de sus împodobind coroana-i
Un verde crud, mă ninge nesupus.

CRIZE

La biserici se perindă
uneori și câte- o nuntă
Pe constanta relativă-a
unei diagrame false,
Lăutarii beți prin cârciumi
sforăiesc deci, nu mai cântă;
Un pârâș vrea să-și retragă
plânsul ce abia-l semnase.
Ne împuținăm și-i criză
pe constanta nedecisă-a
Informației de presă
amețită de torpoare,
Creionând noi experiențe
undeva-n expectativă,
Vom da gir unor preziceri
din flașnete funerare.

Datoriile postmortem
se prescriu, nu se soldează
Ba, mai rău, devin gravide
purtătoare de dobândă,
Pâinea-și va schimba aspectul
în colaci dar, ce contează!
Pentru morți, moștenitorii
vor rămâne să răspundă;

Așadar, murind bunicii
vom intra în altă lume
Cu cohorte mari prapori
între cârje și ițari,

Se tot freacă-n barbă popii,
despre morți, numai de bine!
Că îți vine dintr-odată
peste rând tu, să dispari;

Perimetrul larg al gropii
cu-a ei gură de cenușă
Exprimându-și bucuria
pentru morții-abia sosiți,
Democrata guvernare
cu ventuze de căpușă
Va mai născocit o taxă:
“ Exhumarea de falii”.

POETUL EV

Toți spun c-a murit. Eu, nu cred
Plamadă-i de foc într-o gee,
Cu aura-n vitro și charmă de-ascet
E rob al prințesei Daina-Daneie.
Zadarnic săpat-am o groapă de frici
În dânsa să steie spre luare aminte,
Din groapa cu temeri izvod licurici
Presemne că trupu-i străluce-a cuvinte;
E-un frig esoteric la noi primprejur
Se moare pe rând, îndelung, pe sărite,
Se moare o dată cu moartea, vă jur...
Se moare de-asemeni și-n ape sfințite!
Trăim pandemia întregului Ev
Teroarea trădării, condiția frate!
Poemu-i străbate tot spațiul cu nerv
Torpoare i-e carnea, de plasmă-i sunt toate
Veniți până-n Valea cea Seacă de frici
La dânsul să-l scoatem din groapă afară!
E noapte pe Vale, izvod licurici,
Pe scrinu-i de moarte găsit-am o carte
În flăcări...
Ca Steaua Polară.

LUNĂ CU DINȚI

Mă plimb desculț în fiecare noapte
Nu mai țin cont de ger sau, că-i ianuar' ...
Bolnav de-aș fi durerile-mi dispar
Precum le-ai da cu mâna la o parte;
Senzații noi urmând să le descopăr
Ace de frig îmi dau zvâcniri, fioare,
Las urme-n nea cu ambele picioare
Numai la dus, căci la întors le-acopăr.
E-un frig cumplit în nopțile senine
Luna-i cu dinți și răde tremuroasă,
Stelele ard, torpoarea lor mă-apasă
Neavând cum să-ajungă pân'la mine.
Nu simt decât un ger cumplit la tălpi
De parcă-aș sta pe-o spuză de jăritic,
Un corb zburlit prin noapte singuratic
Îmi strigă-n clar: -Nebunule-ai să crăpi!
L-am fluierat să zboare-n vânt stingherul
Fiindcă-s imun la frig și degerare,
Până la os mă jăruie-n picioare
Un sânge cald, cât să învingă gerul.

MIERLA

Of, vai, tu inima mea
 cuib de vânt unde să stea
Sufletul măcar o vară
 de cu zori și până seară
Triluind în sus și-n jos
 ca un june drăgăstos
Nu-l duce de nas cu miere
 că ți-e bun de-mperechere
Și-i pre rost să nu-ți dea pace
 l-ale timpului soroace
Doamne, tu, inima mea
 te rog, nu îl alunga
Printre frunzele pădurii
 să-l rănească rugii murii,
Împletește-i din nuiele
 cuibușor de nebunele
Să vă fie de-ascunziș
 prin frunza de stejăriș
Graal de foc, nopții cunună,
 dorului loc de-o arvună

Că-n scurt timp peste ponoare
 vor zbura chemați de soare
Triluind pe-un alizeu
 puiuți de la Dumnezeu,
Îngerași de catifea
 străvezii ca lacrima
Din inelul ochiului
 spre galbenul ciocului
Colorând marea...,
 vremea și-alizeele;

PRISACA

Viesparul cu trântori din pusta genunii
Stelarul viespar croit sub prichici,
De-a lungul ferestrei ca turta de drojdie
Se umflă și crește. De ce crește..., ghici!
Gogoșa sa aspră păzită de umbră
E-asemeni ulcelei cu-otravă de viespe,
Mă doare altoiul, mă-nțeapă petala,
Mă chinuie- albina și trista-i poveste.
Că suntem apide plecate de-acasă
Semințe de floare cu ochii în lacrimi,
Rămas-au toți stupii căzuți pe răzoare
Și vatra, regina..., cu larvele-n patimi.
-O, patrie scumpă de zei revărsată
Ce trântori nemernici se lăfăie-n tine!
Arăți ca paharul cioblit înlăuntru
Că-ți sângeră trupul prin sticla subțire;
Bogată prisacă, frumoasa mea țară
Crescut-ai viespare cu ace gălbui,
Din dulcea ta miere să saturi tâlharii,
Cu ce vei rămâne? Și-n mâinile cui?

COLINA

Pe colina de la țară unde dorule mă duci
Tras ușor de subțioară, amăgit cu apă chioară
Urc mai mult forțat de vremuri
 Și... stârnit de câțiva cuci.
Cărăruia mă adumbră, ce delir dulcea-i răcoare!
Sufletul în pielea goală, transpirat și plin de sare
Hotărât să nu mai urce
 Mi-a pus frână la picioare.
Semn îi fac 'naltei coline că mă-așez și n-am s-o trec.
Singurel, lipsit de vlagă, cu bocceaua lângă mine
Am dat chiot lung în zare
 Guguștiucii să-i petrec;
Ce delir, ce roi de stele e pe vârful cu năluci!
Sufletul pornit să-adoarmă peste ochi mi-a tras zăbrele
Să stau jos, căci sus e raiul
 Și-ntreg vârful-i plin de cruci.
Pe colina de la țară ard în mine-a dor de ducă
Simțămintele astrale, ce destin, ce grea povară!
Predispus a fi nălucă și-nțepat la subțioară
De un junghi, sar în picioare...
 Speriind vreo câțiva cuci.

SCRISORI

Aș vrea să știi că încă n-am murit
Dacă-ntre timp te mai gândești la mine,
Pe unde sunt, ce fac, de-mi este bine
Nu pot să-ți scriu, nu-i timpul potrivit
Și nici acea lumină de departe
Nu o mai văd aprinsă la porțiță,
Flaut de gând stiloul din peniță-mi
Înșiră-n van povești necugetate.
Tristețea mea ți-o spun pe șleau, anume
E că n-a fost să te ating vreodată...
Și, că nici tu, în fine sărutată
De alte guri, miști-tu-m-ai că-s glume;
E de ajuns să te ating cu gândul
Ca de pe nopți să-mi cazii în neuitare,
Nevindecat de rana ce mă doare
Pe cel ales ți l-am iertat scuzându-l.
Printre pilonii templelor din vise
Strevând iviri de inși fără contur,
Degeaba-i văd, mi-e capul greu, mahmur
Citind scrisori rămase în valize.
Aș vrea să-ți spun că încă n-am murit
Printr-un răvaș la timpul potrivit.

SUSPINUL GELOZIEI

Nu te-ntrista cu ochii să tot privești la ușă
Când inima-ți distrusă așteaptă un răspuns,
Închide-i fără teamă cum face o păpușă
Ce-i pusă-n pat să steie 'nadins cu fața-n sus.
Că gelozia lumii e peste tot, se vede
Și-n spațiile-nchise cu-obloane mari de nuc,
Nu mai deschide ușa între a ști și-a crede
Că-ți intră-n ochi zmeoaica ca duhul nevăzut;
Nu e decât o cale între amiaz' și noapte
Mintindu-te că-ți bate la ușă cu folos,
Pe tainica-i bătaie deschide-o jumătate
Ca nu cumva să intre răsufnul ei țăvnos.
De-ar plânge cu suspine tu să nu crezi o iotă,
Gonește-o de îndată, nu o primi în casă,
Ah, cât ar da zmeoaica să-ajungă păn-la sobă
Spre-a mai scurma în jarul tristeții ce te-apasă!
Dacă iubești, fii dârză și nu privi la ușă
Când inima-ți bolnavă așteaptă un răspuns,
Închide grabnic ochii, ce-ai auzit, nu crede!
Stai cel puțin o clipă pe pat, cu fața-n sus.

LUPUL BRUN

Eu, lupul brun seniorul carpatin
mai am în trup un dor de-mperechere,
Încă mă simnt în formă și-n putere
chiar dac-un junghi mă supără puțin;
Sunt un blestem din zeei sarge-parți
cu fâlci de lup la hăituit mioare,
Vânat la rând în propria-mi vânătoare
de badea Ion, ascetul din Carpați
Ce mi-a-nsemnat hotarele în piatră
pe un transcend de-un milion de ani,
Că-a devenit transgenă-ntruchipată
prășila lui cu stirpea-mi de ciobani;
De-aceea tac și nu mai url' la lună
urlam uu, uu, pe vremuri din stindard,
Fiind învățat ca gloria s-o-mpart
cu cei mai dârzi, acuma-s la tribună
Unde mă-ncord și omenește chem
pe toți ce sunt iar atacați de hoarde,
Capu-mi de-ar fi să-l pună în stindarde
cu drag l-aș da ca armă sau, totem;
Eu, lupul brun seniorul carpatin
mai am în trup un dor de-mperechere,
Aș vrea din nou să urlu cu putere
chiar dac-un junghi mă supără puțin!

O UMBRĂ GREA

Despre țărani ultimului veac
pot înșira un munte de povești,
Din 'naltul lui cu aripi nefirești
o umbră grea s-a abătut în sat.
Mai sunt câțiva din spița de mușatini
cu boii-n jug gata la câmp să are,
Iarnă de e, prin zarea de ninsoare
ei ne-au rămas ca păstrători de datini;
De rău augur ni s-a cobit să fie
acest răstimp nescris în calendare
Fără țărani și-oștiri medievale
o noapte grea-i pe-ntreaga Românie.
Despre țărani ultimului veac
o spun deschis, manieriat politic,
Plugul străbun din plaiul mioritic
îmi stă răzmat cu coarnele de prag.
Le-au mai rămas pe câmp câteva vite
pădurile-s cu cioatele-n zăpadă,
De câțiva ani plecați în escapadă
scurmă mistreți prin sate-mbătrânite.
De-ar fi să-avem trecutul ca menire
or să-l uităm, striviți am fi de oase,
O umbră grea ne caută prin case
ca duhul rău arând prin cimitire.

x

Despre țărani ultimului veac
și de-aș dori vreodată să îi critic,
Nu pot s-o fac: se trag din veșnicie
în trupul lor sămânța încă-i vie...
Spre-a încolți pe plaiul mioritic.

SCRIN

Încă-i devreme, penele-n perne
Stau bulucite, patul din lemn e;
Chin, beteșuguri, zeama-i de struguri
Sevă din scoarța fără de muguri;
Valsuri solemne, vise nedemne
Porii exultă prin epiderme.
Somnu-i clipită, clip-adormită
Expiră-amiroase de piele zburlită;
Poate că-s semne ce să mă-ndemne
Către aceiași amici cu metehne:
Chin, beteșuguri, leacuri de muguri
Vinu-i din seva mlădiței de struguri.
Inima-mi suflă într-o tilincă
Cântă de rupe piei de opincă,
Nanicândva mugur, nicanândva strugur
De viața trecută mai pot să mă bucur?
Soarele zilei pasul îmi cerne
Gânduri solemne, drumuri nedemne,
Fobii, metehne, moarte să-nsemne?
Scrinul din lemn e!

ZUGRAVUL

Luminile spre noapte-ntunesc
Pământul tot e-un şevalet de umbre,
De-aş fi zugrav cu ochii l-aş pătrunde
Ca între poli cu var să îl albesc;
Neconținut aş da cu bidineaua
Din când în când 'muiată-n cupa lunii,
Cum noapte e și cum mi-arată unii
Ce-am de făcut, nu-i lucrul cât daraua!
De-aceea eu prin tehnici iscusite
Le-am dat și lor ceva să meștească,
Intersectată axa pământescă
De mâini zorind pe senzori diferite
Nu vom putea nicicând găsi probabil
Punctul comun de lucru-n areal,
Zugrav de-aş fi în spațiul virtual
Aş căuta să stau mai confortabil
Diametral-opus la şevalet,
Spre-a dirija păreri contrare
Din Nord și Sud să zburde prin ninsoare
Într-un tandem gălețile umplute
Atât cu var...
 Și-așișderea cu glet.

FERMOARE

Vreau în februar' o vreme cristalină
Cu dragobeți, cu zâne și drăgaice,
Un zefirel să sufle-n ocarină
Iar muzele să tremure-n pufoaice;
Mi s-a stricat fermoarul unei pagini
Ce vreau s-o-nchei la timp fără-a o rupe,
Ajusu-mi-au poemele paragini
Precum căzărmi rămase fără trupe.
Resimt din plin angoasa unei farse
Prin carnea mov de duhul ce-mi trimise
Gerul cu zvâc al iernii ce mă arse
Până la os... cu ghearele-i încinse.
Milenii rup din crumpenii zăpezii
Văzându-ne că nu ne-ndrăgostim,
Doi câte doi din iesle ca și iezii
Neprihăniți, mai iute să fugim
Vreau în februar' o vreme cristalină
Cu dragobeți, cu zâne și drăgaice,
De-asemeni vreau și-o muzică-n surdină
Ca să repar fermoarul la pufoaice.

EXACT PUDOAREA

Smeriți poeții de pudoare
În luna zodiei de rac
Surghiun răbdării iertătoare
Celor puțini și fără leac
Vânați de vulturul vărgat
Cu clești de fier în loc de gheare
Prinși între lumi cu toții, tac.

Pulsează-ncet o stea drăguță
Lumini pe gânduri care zac
Smerita candelă micuță
Lucind ca pana de stâncuță
Să-i facă acvilei pe plac,
Vâzând-o iar la vânătoare
Cu clești de fier în loc de gheare
Le-a spus să stea cumiți în pat.

Ușori ca pana printre vise
Așa cum n-au mai fost nicicând
De sub a păturii culise
De ei cu ghearele trângând
În sus și-n jos văd pare-mi-se
Acvila care ațintise...
Exact pudoarea-n van răbdând
Surghiunul celor fără leac.

GEMENII

În ochi dragi fără-a mă teme
de mă uit ca-ntr-o oglindă
Mă și văd prin flori de iriși
căutând la dor răspunsuri,
Undeva-n străfundul minții
pe retina de neliniști
Descifrând ce va să-nsemne
renasc frici de mine însumi;
Că-mi sunt dragi ochii-ți iubito
de ce tocmai ei, nu știu!
Nici de unde-această stare
de-amețeală ce mă-apasă,
Tu și eu ca-ntr-o oglindă
străvezie, străveziu,
Pe retina de neliniști
să ne-avem... mai bine lasă!
Descifrând ce va să-nsemne
ochii-mi deveniți oglindă
Ca-n albastrul lor de liniști
să te am fără aseamăn,
Undeva-n străfundul minții
reflectând vei înțelege
Că ce vezi în ai mei iriși
tot dor, e...
cu al tău, geamăn.

ADIO SCUMPĂ DOAMNĂ

Iubește-mă cât încă-s foarte viu
Nu mă răni și vino mai aproape!
Că m-ai trădat nu am de und' să știu
Iubindu-te, gândesc că nu se poate
Între noi doi a fi vreo făcătură
Din care eu să mor de-ngrijorare,
Nu vreau să-ascult nici cobia de gură
Despre-un păcat, în fine, o-ntâmplare
Ce din țânțar să crească peste noapte
Atât de mult, cât să omoare-un vis,
Cu vina ei în mine-s cinci păcate
De-ar fi să cred pe nedeplin convins;
Iubește-mă, știind că n-am murit
Mort dacă-aș fi nici asta nu-i o scuză,
La pieptul meu ar fi mai potrivit
Să vii mai des, chiar dacă te amuză
Vreun sărutat făcând un simulacru
Bun de răspuns precum mi-ai da o palmă,
Că m-ai trădat de-ar fi cumva să aflu
Du-te cui vrei, și-adio...
scumpă doamnă!

REÎNFRUNZIND

Adie-un vânt călduț de înfrunzire
Mereu reinventat ca într-un joc
Eternul zbor al vieții în plutire-i
Acvila Sfinx cu ghearele de foc;
Coboară lin arhanghele sălbatic
Gata-s oricând de vei dori cândva
Să ies din lut unde-s ținut ostatic
Grăbește-te! Spre-a nu te implora.
Pulsează-ncet în mine jumătatea
Trasă de vreme pe verde interzis,
Că te-a durut știrbindu-ți plinătatea
Lutul flămând cu umbra-n paradis,
Adie-un vânt călduț în calendare
Bătând ușor cu pana-ți de aramă,
Prin desfrunziri icoanele-n altare
Trăind mereu aceeași melodramă
Te-aștept să vii arhanghele la ușă
Gata-s oricând de verde, m-am decis,
Reînfrunzind din lut sau, din cenușă
Creangă să-ți fiu...
la cuib în paradis!

ALTER EGO

Demonul ce l-am răsfățat
Tresaltă-n mine radios,
Că nu mi-e rudă, duh, sau har
Mă roade-ntruna pân' la os
Argoul lui trascedental.

De dunga zilei scuturând
Să fie și-el recunoscut,
Că nu e dor, nici gând, nici vis
Mă face-ntruna să strănut
La tot ce-mi este interzis;

Produx al dublei sinergii
Tresaltă-n mine radios,
Antinonimul solitar
Mă roade-ntruna pân' la os
Cu-argoul lui transcedental.

PROZOPOEM

Ajungă-i lumii răutatea ei...
Ca să răzbești, te-mpacă cu dușmanii,
De-or mai rămâne poate, vreo doi, trei
Nu fi zgârcit, plătește de-ți vor banii!
Smerita mea speranță-i să trăiesc
Cât îmi e dat... și-mpus dacă se poate,
Prozopoem al spațiului lumesc
Pretind că sunt, trăind doar jumătate
Restu-i calvar, restriști și războiri
Unde cu greu dacă câștigi o, lasă...
Că mai ușor zbura-vei prin zefiri
Decât să spui: - Mă doare și că-mi pasă!
Se zbat în mine două libelule:
Setea de-a fi cu foamea de dreptate,
Că îmi doresc și crucea de pe turle
O las la sfinți! Of, Doamne ce păcate
Prozopoem m-aș face prin iubiri
Ca viața mea să poată fi citită,
Dușmanilor făcând destăinuiri
Îmi dau la schimb jumatea netrăită!

VOCi

Aud surprins din spate
un glas care mă strigă:
Mă-ntorc să aflu cine-i,
dar văd că nu e nimeni.
Privesc în stânga-n, dreapta,
sunt strigat iar:- Mitică!
Mai, mai, să-mi pierd răsuflul
și-ncrederea în mine!

Mă încolțesc din laturi
sticliri iscoditoare,
Că-s năzăriri? Eu, nu știu...
oricum în jur lumina
Gândind că-mi joace feste
dansând amețitoare,
Prin jocul ei fantasme
îmi bântuie retina.

- Ce faci măi, neicanimeni?
aud în clar: - Jurații
S-au strâns cu toți la bară
să-ți deie rezultatul.
Tresar din toată ființa
poate-am halucinații
Altminteri, trag nădejde
că-s confundat cu altul;

Dispusă să-mi vorbească
despre-o pretinsă faptă
- Ești vinovat! Îmi strigă
o altă voce, clară:

- Vina ce-o porți e-n tine,
alung-o și te-ndreaptă,
Încă mai poți și-ai vreme...
pedeapsa-i capitală !

Îngrijorat de ce-aud
cu gândul să mă-asigur
Prevăzător de-altfel
mă mai întors o dată:
Privesc în stânga-n, dreapta
nu-i nimenea, sunt singur...
Când peste cap îmi trece
o mierlă speriată!

MANOLE

Aceste mănăstiri cu trup de piatră
Gravide par pe zări încremenite,
Se-aud scâncind de-acolo câteodată
Îngeri de lut din pânțece zidite.
Aș da orice să nu mai plângă Ana
Frumoasa mea cu ochii de safir,
Că sunt aduși să îi cunoască drama
Mii de turiști așa, de-un souvenir
Sfinți afumați se-ascund în alveole
Se nasc copii prin fante de firidă,
La toate-acestea auzind Manole
Cu meșterii s-a-ntors să le închidă.
Se zbat femei cu frica-n sân de moarte
Dragostea lor prin ziduri cere milă,
Bătuți de vânt, pe schele dărâmate
Zidarii toți au aripi de șindrilă
Gata de zbor din 'nalt înspre origini
Unde mai au lucrări neterminate,
Nu știu de ce și, nici din care pricini
Pe unde cad răsar stejari, măi, frate
Înlocuind altarele de piatră
Cu ghinde verzi prin crânguri înflorite,
Nu mai vor sfinți cu barba afumată
Și nici copii... în pânțece zidite!

ALBĂ TRECÂND

Era frumoasă deși n-o vedeam
Trecând ușor pe-o boare de lumină,
Imaginându-mi-o în straie de regină
Cu chipul ei, am 'cărunțit la geam;
Purtând un veac cămașa cea de mire
Albă precum smântâna de pe lapte,
Că mi-a fost rug profunda voluptate
Din boarea ei am tras un fir subțire
Cu gând să-l înfășor pe după deget
Să fac iubitei un inel de aur,
Nefiind cum să vă spun eu, meșter faur
Încă-nfășor la el fără de preget.
Pândesc și-acum s-o prind a-i da inelul
Trecând ușor prin vise nevisate,
Că-mi vine uneori a da dreptate
Lumii din sat bârfind că-s "bătrânelul"
Ah, ce mai chin să-aud c-a fost frumoasă
Fără s-o vâd, poate-i de bun augur!
Sever cum sunt, găseam eu vreun cusur
Îndeajuns, să nu-mi fie mireasă!

CU-ACELAȘI SPIN

Să pot zbura pe undele sonore
Îmi trec prin gând silabe nerostite,
Cu vocalize-n gamele minore
Încrup ideii din resturi de cuvinte;
Călătorind mi-aș face și alți prieteni
Să văd ce fac, de pot găsi ce caut,
Ca un țânțar, cu vorba de-altminteri
Am să-i înțep, nicidecum să îi laud;
N-au niciun rost cuvintele mieroase
Rostite-n vânt anume să îi perii,
De-atâta periaj întru foloase
Lumea ce-o simt e plină de mizerii.
Călătorind spre puncte cardinale
Aș da alt sens acestui zbor pursânge,
După un fapt nescris în manuale
Voi încerca în șoaptă spre-a-i convinge
Pe cei de neam cu mine să se-arate
Uniți în front pe undele sonore,
Cu-același spin al limbii de se poate
Să curățim mizeriile toate
 Intrate-n Dex..., în ultimele ore!

ȚIPĂȚ DE MIEL

Când oile vin de prin crânguri
Cu ugerul plin la amiază,
Când lupii dau iama în stâne
Și mesele-n târg sângerează
Acei nă răvițl întru sânge
Simbol al lumeștilor patimi,
Intrarea și-o fac în biserici
C-un țipăt de miel peste datini;
Din ramuri de salcii pletoase
Ne plouă cu frunze-n altare,
Ne plouă cu lacrimi de sânge
Hristos, la Duminica Mare;
De-altfel se tânguie-n sine
Creștinul pe ruga-i cuminte,
La slujba-nvierii prin moarte
E-un țipăt de miel în morminte

Se umple de floare pământul
O, Doamne, grozavă poveste!
Că sângeră brațele crucii
Murim făr' să prindem de veste
Se-ntoarce biserica-n dungă
Spre clopot de lanțuri să tragă,
Etern de-am muri fiecare
Tot viața prin nașteri ni-i dragă,

Așa că plesnim de sub coajă
Și noi ca lăstarii de salcă,
Mereu în Duminica Mare
Ne-ntoarcem la tine o, Maică
Iertată-ne fie-aplecarea

Spre crud, nebunească plăcere!
Pre rost osândit ni-i păcatul
Cu țipăt de miel la-nviere.

VERDE-CRUD

În verde-crud erumpe arealul
Emană vești, ce stare de extaz!
La câte mi se-ntâmplă nu fac naz
Și-accept orice, știind care-i finalul.
Că nu mă plâng având doar premoniții
Îndur pasiv ivirea lunii pline,
Degeaba isc sforțări primăverine
Pentru moment, lipsit sunt de ambiții;
Etern aş vrea să-mi fie verde mantra
Fragedă-n duh pe-o tijă de trifoi,
Și ca un melc cu voaluri lungi dar moi
Prelung aş sta lipit de frunză-a patra.
Încă mai pot în varii circumstanțe
Să-ndur pasiv ivirea lunii pline,
De pe tulpini lăstari de-ntinerire
Răsar discret să-mi deie noi speranțe.
Azi nu mă plâng, știind care-i finalul
Pasc crudități să-mi fie verde mantra,
Precum un melc lipit de frunz-a patra
Voi sta sub crengi ascuns până la anul.

CUIBUL DE DOR

Mai rup și azi
o zi din lunga-mi moarte
Cu ce efort,
ce jertfă de sihastru!
Foarte fricos
că nu-s trecut la maslu
Tot ce-mi doresc
e-un veac de pietate;

Aud vuind
din lumea de dincolo
Cascade mari
de vieți lovind fruntarii,
Prin seminții
cu osul ros de carii
Mă văd trecând
frumos, precum Apolo.

De-aceea tac
și nu mai zic nimica
Chiar de-ați voi
să mă picați cu ceară,
În carnea mea
un vânt de primăvară
Cioplește cuib
să între rândunica.

Mă războiesc
din brăcinari cu mine
Îmi cad pe ochi
cascade mari de clipe,

Se-aud zbatând
fruntarii risipite
De-atătea vieți
sărind la trambuline.

Sunt un rebel
și nu mă dau deoparte,
Mai rup o zi,
ce jertfă de sihastru!
La cuibul meu
am titlu de cadastru
Să pot trăi
un veac în pietate.

MOȘTENIREA

Nenăscuți și fără nume
 luați de griji neînțelese,
Dintre mii de nume-alese
 doar cu unul vom rămâne;

Un simbol opac al cărnii
 cândva-nmugurit din ființă,
Numele cu prisosință
 e-o scânteie prin memorii

Ca și țipătul de brume
 cu-a lui aură voalată,
Viața-n sine exprimată
 printr-un nume cu prenume

De bărbat poate, femeie,
 pus la uliți de iubire
Numele ca moștenire
 e-o continuă melopee...

x

Oricând barza să o lese
 viitoarelor adrese.

POCALUL DE HUMĂ

Când a pornit scânteia de-altfel curgătoare
Să îmi însemne locul efemeridei lumi,
Câzând din cer răsfrântă dogoarea forței sale
De cum atingea pomii îi preschimba-n tăciuni.

Că m-a scăpat o ploaie care bătea pe-alocuri
Iscată fără veste spre-a înmuia pârjolul,
- Stai locului o clipă și-ascunde-te de flăcări!
M-a îndemnat surata ținându-mi strâns piciorul.

Deși doream arșița steluței de lumină
Ce părăsise bolta l-adrea mea să cadă,
Cenușa dimineții călâie și meschină
De-asupra mea în cercuri zbură ca la paradă.

Că n-am atins lumina îmi e și-acum rușine
Să mor am zis căci moartea îți dă trăiri reale,
Înlăturând blestemul ce s-a legat de mine
Dispar și-apar pe față-mi noi cute de crispare.

Simt încă-n nas mirosul rășinii din cenușă
Ca-ntr-un război al apei cu pe iadul de pe urmă,
De necrezut și, totuși... scânteia jucăușă
Îmi licurește-n apa
unui pocal de humă.

NOAPTEA CE MĂ DOARE

Cândva regenți ai păcii mondiale
Încă mai stau pe baricade sfinții,
Pe clipocitul nopții ancestrale
Tună-ndelung, e sigur noaptea minții!
Vă spun deschis că pace n-au prelații
Atâta timp cât va domni prostia,
În cer și-n iad e plină hardughia
Cu-obedienți să scrie declarații;
Degeaba spun că nu transmit nimica,
De prin pereți ciclopul ne veghează,
Smintiți aleși ne-au pus în cârcă frica
Unui colaps,... și-i noapte la amiază;
Pe-un vraf de cărți lăsat să vegeteze
M-am așezat spre-aducere aminte,
Prins la citit de mutre fără minte
Ochii-n zadar îmi dau să lăcrămeze;
Cântarul strâmb rebrenduit de-o scamă
E obligat cu josu-n sus să steie,
Smintiți aleși ca purtători de cheie
Mai vor un vot duminică, bag seamă
Să fie iar la legile penale
Dirigitori oho, e noaptea minții!
Că vreau să scap de noaptea ce mă doare
Mă rog nespun
 să facă ceva..., sfinții!

O, DE-AȘ PUTEA

O, de-aș putea
să retrăiesc iar clipa
Acelei tinereți
demult apusă,
Când celorlalți
eu le dădeam cu tifla
Și buna mea
mă-ncuraja supusă

Ce pot să zic,
a fost o fulgerare
Acel segment
de timp aproape pur,
Precum un vis
un zbor sau, o mirare
De n-ar fi fost
aș scrie-un calambur!

Acum greblez
printre-amintiri țărâna
Depusă-n strat
ca să devină humă,
Când l-am găsit
tot ce vă spun, nu-i glumă
Că i-am făcut copilului
cu mâna!

De ce anume
încă nu sunt sigur,
Oricum e-un gest
de mare-nsemnătate,

Fără de el
 mă simt atât de singur
Și nu mă-ascund
 că-i duc un dor de moarte;

O, de-aș putea
 să mă azvârl în mine
Spre-a-mbrățișa
 copilu-n mod firesc,
Mi-e frică doar
 să nu-i fie rușine...
Căci va fugi
 să nu îl întâlnesc.

PARFUM PE GLAS DE FLAUT

Miros de brad până la cer scânteie
Ca o tămâie-n misticele cupe,
Sar peste munți lumini violacee
Într-un tandem, spre piscuri absolute;
Un cântec nou, melodios eu caut
Pe orgi de vânt cu iz de trandafir,
Că sunt atras de muzica de flaut
Voi lua la dans un băț de calomfir
Cu flori gălbui din pustia de vale
Văzându-l trist să îi alung necazul,
Pe-un ton plăcut ca apa curgătoare
Am să-l conving să-mi țină contrapasul.
Miros de tei până la cer scânteie
Un cântec nou din misticele cupe,
Orgi de lumini spre cer violacee
Întorc din munți ecouri ne-nterupte
Monumentale,-anume pentru flaut
Un veac prin vremi concertul meu să țină,
Și mort de-aș fi, cu inima-n rășină
De pe afet alt cântec am să caut!

HEI, OAMENI BUNI

Fiți darnici,
că-așa-i de scurtă viața
Să nu cumva să-i pierdeți
eterul din mistere,
Lăsați în urmă răul
dați bună-dimineța
Și firelor de iarbă
că-s entități și ele!

Udați-le cu grijă
că poate le-o fi sete
Pe arșița nebună
tot așteptând să plouă,
Lăsați să-ofilească
se vor topi prin pietre
Fără-a simți plăcerea
unui covor de rouă.

De-asemenea fiți sinceri
căci prin sinceritate
Veți îndrepta greșeala
adeseori, obtuză...
De n-o fi pe-ntregime
măcar la jumătate
Va fi redusă vina
de cei ce vă acuză;

Că mă apucă plânsul
să văd distinse fețe
A căror mișelie
o, Doamne,-mi dă fiori!

Pledând în straie negre
lipsiți de gentilețe
Aud că și magiștri
mai fac copii din flori;

- Hei, oameni buni, fiți sobri
că prin sobrietate
Putem ieși cu toții
din greaua-nfundătură,
Cu inima-ndoită
vă spun acestea toate
Simțindu-mă de-altfel,
cu musca pe căciulă.

NICI MORT, NCI VIU

Nici mort, nici viu aş zice în urbe că mă simt
Expus pe catafalcul nevrozelor de ploaie,
O pâclă grea de ceaţă genunchii îmi înmoaie
De parcă-aş duce-n spate un sac de hiacint.
Blajin, fără vigoare, părinte şovăielnic
Zadarnic pentru neamuri am vrut să par exemplu,
Precupeţind efortul l-al efigiei templu
Prevăd c-or să mă treacă de viu într-un pomelnic.
Cuvântul meu e foşnet, duhovnic fără leafă
Vorbesc mai mult în şoaptă ca nimeni să m-audă,
Mucegăit veşmântul de ploaia ce mă udă
Îmi dă păreri că moartea... miroase a garoafă;
O, Doamne, câtă ceaţă vălătucind pe sate
Potop de-ar fi fi să vină, ei bine nici că-mi pasă!
Smintit şi fără treabă pân'-să mă-ntorc acasă
Pe drum s-ar umple cofa fântânilor secate;
Nici viu, nici mort aş zice prin viaţă că mă simt
Un reumatism de oase genunchii îmi înmoaie,
Expus pe catafalcul nevrozelor de ploaie
 Împart din saci garoafe cu bulbi de hiacint.

SEMEȚUL PISC

Pe-al țării tron domnește o stafie
Nu-s născociri, e purul adevăr,
În loc de coif ea poartă pălărie
Cu panglici roz să-i fâlfâie prin păr.
Nu mă mai mir de ce avem zăbrele
Și la ferești luminile s-au stins,
Plânge-nfundat buricul prin bretele
Strâns de curea să se declare-nvins.
Cad porumbei din zbor a kamikaze
Lovind un trol în vreme ce urca
Spre-al țării tron, proptit în șapte case
Cu-o mână-n seif și alta-n casa mea.
Sunt puși la zid toți răzvrățiții care
I se opun: - Vai, ce democrație!
Dorind cu sânge peste 'nălțimi să zboare
Un stol de cuci coboară-n loc să suie.
Și cu noroi spre bine-azvârle răul
De când mă știu magiștri ne înșală,
Suntem mințiți, nu-ncape îndoială
De-aceea url'... când vine sămădăul.
Mă ia cu frig din burtă spre vertebre
Pe-al țării tron domnește o stafie,
Că-am pângărit icoanele celebre
Semețul pisc, e-o șubredă câmpie.

NOE

Întristat că-mi este lumea
urâcioasă și-mpotrivă
La ce fac știind că-n toate-s
sprijinit de Dumnezeu,
Astăzi nu mai am răbdare
nici să gust dintr-o colivă:
Concentrat să termin arca
și pe punți să-i dau cu seu.

Că degeaba-mi va fi truda
într-o astfel de lucrare
Pariată-n cazinouri
o, pe importante sume,
Însetată de câștiguri
lumea atotștiutoare
Ne-nterupt va sta la mese
banii toți să îi consume.

Spre-a salva idei, orgolii,
animalele pe specii
N-am avut nicidecum concediu
lucrând și pe pe gerul iernii,
Că nu-s bani pentru simbrie
mă înjură salahorii
Îmbarcând la lighioane...
taman, de pe Valea Cernii.

DESPRE ȚĂRANI

Cu ochii-n zări observ de la fereastră
Un porumbel. Poate primesc vreo veste!
Ascult la știri că-i vremea de pus grâul
Despre țărani nimica nou nu este.
Păi, ce fac ei? Că-n sate bate toaca
Bate-a pustiu, nu-i nici-un om pe câmpuri,
De când am prins toți gustul libertății
Ne-au ruginit cormanele la pluguri;
Boii s-au dat pe-un leu la abatoare,
Suflă-a răzgând prin staulul de vite,
Cu lapte praf bunicii-și cresc nepoții
Livezile mai toate-s pirlogite.
Bărbații-s prinși cu lucru-n țări străine
Luata de val țărăncile-s „badante”,
Ce mult aș da întors în sat de-altminteri
Să nu-mi spună vecinii..., „Alicante”!
Ascult la știri că-i vremea de pus grâul
Voi merge și-eu spre-a nu fi de poveste,
La vreo trei străzi pe dreapta bate-un clopot:
Despre țărani nimica nou nu este.

NUFERI ALBI

Pe fundul sterp al unei bălți secate
De câțiva ani cu zăpușeli cumplite
Se văd din nou albi nuferi peste smârcuri
Împrejmuți de trestii ofilite.
Simțind torpoarea humelor crăpate
Dacă nu-s ploii, ce mult aș da să ningă!
Cobesc și eu, nicicând nu va fi iarnă
În iunie..., dogoarea să mi-o stingă!
Râvnesc nespus la nuferii din smârcuri
Imaculați ca fulgii de mătase,
Din albul lor iradiind lumină
Primesc răcori la fel de luminoase
Spre cer să urc ca vântul în spirală
Desfășurat într-un halou albastru,
De pe 'nălțimi pornit la vânătoare
În chip de șoim ca dup- un nor măiastru
Bogat în strat și-aducător de ploaie
Peste albi în vad secătuite,
Ah, cât de mult aș vrea să văd iar lacul
Cu nuferi albi și trestii înverzite!

CONTRACTUL

Am fost rugat să stau la un priveghi
Cunosc defunctul, ce nenorocire!
Bun păstrător al datinii străvechi
Simțesc că mor și nu-mi revin în fire;
Tragem spetiți o droaie de năpaste
Stresul curent ne ține în nevroză,
Că-i un blestem pe capetele noastre
Nervoși primim pastilele la doză;
Nu mai disting nici aurul de cupru
Că-am luat să beau otravă-n loc de leac,
Bucuros-fiind că mi s-a dat de lucru
Tremur pe-ascuns și plâng în loc să tac.
Mă consolez cu faptele-mi mărunte
În a da gir tristeții prin pudoare,
Ștergând la morți răceala de pe frunte
Tot eu le-aprind la cap o lumânare.
Azi am semnat cu moartea un contract:
Când va muri de dânsa să am grijă,
Nu vrea priveghi, tot ce mi-a spus să fac
Este s-o plimb pe stradă cu o birjă.

AL NOSTRU RÂS

Ne confruntăm întruna
cu mari schimbări de climă
De-atâta cald la poluri
ghețari-și ies din matcă,
De bani murdari se spală
cu sârg mână pe mână
Mai abitir guvernul
dă legi pe șest și, pleacă.
Modestu-mi trai decurge
de parcă-ar fi mai lesne
Că vin stihii în trombă
bancherii suflă-n goarnă,
Creduli până la capăt
și prinși fără de veste
Alunecăm ca melcii
de pe frunzar în țarnă.

x

Al nostru răs cu lacrimi
se-nverșună să steie
Sărbătorind la Alba
cu toții centenarul,
Uniți până la capăt
de-o singură scânteie
Bunicul meu la grindă
prudent mi-a pus amnarul;
E prea mult fum pe-alocuri,
sunt mari schimbări de dogmă,
Că pâinea-i mult mai mică
puțină sănătate-i,
Din prea bun simț țaranii
vând grâul fără tocmă

Și ce-i mai trist, tot dâșii
lipsiți sunt de dreptate.

x x

Că se confruntă țara
cu mari schimbări de climă
Fără servicii' cei tineri
sunt obligați să plece,
Mai abitir se freacă
la vârf mânâ de mânâ
Un nou guvern aluatul
ni-l va dospi la rece;
Că vom sfârși să-ajungem
în cochilii ca melcii
Că vin stihii în trombă
bancherii cresc dobânda,
Că se izbesc magiștri
în coarne ca berbecii
Al nostru râs cu lacrimi
ne va dubla osânda!

PAPARA

Mi-e dor să-aud la știri și-o veste bună
Ca pe-un pârâși ziarul îl descos,
Că ne tot mint sus-pușii și ne fură
Pe noi cei mulți din pătura de jos,
Aș vrea să-i prind cu sacii de nesăț
Printr-un filaj la ce e scris pe rânduri,
Plin de furii să-i trag de antebraț
Surprinși în fapt să-i pot struni la rându-mi.
Dorind de fapt o lume altruistă
Vreau să împart papara lor domnească,
Și tot sperând convins că mai există
Vreun Dumnezeu, cândva, să-i pedepsească
Ca pe-un dușman eu sufletu-mi descos
Să-mi spună el de unde-mi vin toți dracii,
Citind ce-i scris mă-njunghie la os
Cu acul lor scornelile din pagini;
Suntem mințiți cam de vreo trei decenii
De-aceea vreau o altă dimineață,
Azi am să-azvârl papara de vedenii
Ce ni se dă cu ceașca de dulceată.

PRAGUL

Că trec alt prag spre ceruri
dup-o anume vârstă
Mă simt amorf ca slova
uscată între file,
Poemul vieții mele
nescris încă insistă
Vâzând că-mi trece vremea
și stau în amortire.

O, ce an trist, căci pragul
e-un început de-nfrângeri
Prin care rădăcina-mi
desprinsă se topește,
În drum spre cer dus tata
conform unor cutume
Îmi e mai greu să-am pacea
de care se vorbește.

Puțin buimac de-altfel
pe lângă Sânziene
Încerc să fiu ca briza
nespus de răcoroasă,
Că nu-s băgat în seamă
bine nu-mi e cu ele,
Mai rău de-atât, povestea
îmi dă fiori, mă-apasă...

Născut prin înflorire
eu înflorind la rându-mi
Să las vlăstari pe creanga
de recules în neam,

Că e prezent în mine
cu gena lui, tot singur
Va fi să trec de pragul
ce duce spre liman.

Nu e ușor a-ți face
trăind așezăminte
Așa cum eu simt viața
că-mi zburdă prin poeme,
Nemuritor, nu-i nimeni...
ce-i aia, nemurire?!
Un vis, un imn probabil
cântat de Sânziene.

CRĂIȚE

Mi-a bătut la poartă dorul, dor al sufletului meu
De o viață dus spre soare fără ciubote-n picioare
Hotărât să-mi umple-ulciorul
 cu har de la Dumnezeu,
De lumină, de putere, de măririi ... of, ce mai dor!
Însă, cum s-a întors dânsul terfelit, de râsul-plânsul
Îndrădostit de crăițe, ars de-a soarelui arșițe
 fără nimic în ulcior
Aleluia zic o, Doamne, creatorule divin
Fă prin rugă o minune, apă în ulcior de-mi pune
Cât o fi, măcar de-o șchioapă
 numai s-o transformi în vin!
Că mi-e rău pe dinlăuntru când de arșiță-s topit
Și că fulgeră-n cascade pedeapsa care mă roade
Din ulciorul gol, bag seamă
 către gură de-l ridic,
Ah, că-aș face o beție cu năravul ce mă-mbie
Sleit, Doamne, de torpoare, bătând pe loc din picioare
Să golim vasu-mpreună pân-la fund, cu voie bună
 Îndârjiți de trei crăițe,
 pe post de ospătărițe.

VINOVĂȚII

Că sunt bolnav, că am nevoi,
fără să vreau mă doare
Orice demers ce îl încerc gândind să fie bine,
Medicii toți de la spital ne cer asigurare
De nu o ai, nu poți spera
la vreo-nsănătoșire.

Din te miri ce, cauți alibi
să poți scăpa de vina
Unui eșec sortit a fi doar unipersonal,
Că poți munci nevindecat rămâi în carantina
Și-a altor boli fără de leac
preluate din spital;

Mi-am strâns din timp un ban cinstit
să-l am în cont, deoparte,
Prevăzător când n-oi mai fi a se-achita factura
De apă, vânt, canal, gunoi o, câtă nedreptate!
Pentru-orice risc la cel defunct
se cere semnătura;

Imediat cei trăitori
convoacă o ședință
Studiu de caz din start a fi închis printr-o erată,
Uzanța e că dup-un ceas cu mare chibzuință
La banii strânși hotărâsc toți, că:
mortu-i bun de plată!

ACUM CINCI ANI

Acum cinci ani eu am plantat în toamnă
Pe malul drept al râului Căian
Un rând de nuci, știind de fapt ce-nseamnă
Nobilul pom la mine pe tăpșan.
I-am pichetat din zece-n, zece metri
Le-am aranjat pământul împrejur
Ca un pahar pentru-a reține apa
Lângă tulpini, să crească mari: vă jur!

Ce să mai spun că am cosit cu râvnă
Întregul lot de două ori pe an,
Că mi-era drag să-nvârt tăișul coasei
Peste costrei, trifoi și căftălan
Într-un miros îmbătător de fraged
Doinind iubiri pe-o coardă de viori,
Cu noaptea-n cap la nuci să-mi încep treaba
Iscam strelici prin roua de cu zori.

Si mi-au crescut înrămurați din crumpeni
Frumoși, egali, până la vârf de-un metru,
Când i-am plantat am chibzuit să fie
Mijlocitori la-ntregul perimetru.
Vroiam din start să nu-mi supăr vecinii
Știind cum cresc să nu îi afecteze,
Ba dimpotrivă, le-am cosit și drumul
Spre-ogorul lor, în pace să lucreze.

Ca un blestem de data asta dracu'
Înfierbântat prin facerea-mi de bine
A poruncit unui anume semen
Cu-o pizmă grea și-avid de-mpotrivire

La nucii mei, să nu steie deoparte:
Să facă-orice, oricum, numai să-i curme
Invidios pe munca mea, pe crezu-mi
Cu tot ce-i sfânt,... fără să lase urme.

Când am văzut întins pe jos tot rîndul
Ca la război, în mai, la prima coasă,
Mi-a fost de-ajuns imaginea pierzării
Cât să-ngenunchi și să nu pic de groază!
Simțeam că mor, nu îmi venea a crede
Că ce-i în jur e crunta vanitate,
Cu ochii-n gol scrutând tot orizontul
Am prins puteri să-mi duc cositul,... frate!

Și dăi, și dăi, cu nerv, cu sânge, cu râvnă
Fără răgaz să termin pân' l-amiază,
Că m-au trecut sudori vă spun, de furii
Când m-a atins în verde-crud o rază
Din cercul gol unde lipsea lujerul
Ițeau lăstari, să dea din rădăcină,
Jur împrejur, săpatu-le-am căușuri
Să-aibă din plin răcoare și lumină.

x

Acum cinci ani eu am plantat în toamnă
Pe malul drept al răului Căian
Un rând de nucii, știind de-atunci ce-nseamnă
Nobilul pom la mine pe tăpșan.
N-am să renunț, voi îngriji lăstarii
Să crească mari cu mult mai multă râvnă,
Credință am, de-aceea iert vrășmașul
Și tot ce-a fost... ca pildă să rămână.

CONTRATIMP

Ca un pendul îmi bate ceasul invers
Vara ce-a fost se împrimăvărează,
Copii mor, bătrânii par mai tineri
Spicul de grâu din vârf se-mpuținează.
Ne adunăm l-aceeași masă mică
Mă simt ciudat, cândva părea mai mare!
Dau să mă-așez pe-acelaș scaun șubred
Și să constat că are trei picioare.
După cum văd e mult mai tânăr tata
Îi semăn lui ca bobul în oglindă,
Numai că eu prin vârsta dinlăuntru-mi
Sunt ros de timp cum roade cariu-n grindă.
Din înserat se crapă de amiază,
Mama-i prin sat la fel de tinerică,
Știind că vin se va grăbi spre casă
Să nu dea-n foc, ce-a pus de mămăligă.
Ca un reproș îmi curge viața invers
Gata să cad cu scaunul pe spate,
Fără spătar permite să mă zgâlțâi
În contratimp...,
 cu inima ce-mi bate.

CARACAL

Codri îmi plâng,
vântul miroase-a cenușă
Până la cer zarea-i ca pudra de oase
August de foc sfârâie-n cărni dureroase
De vreo cinci luni, ard lumânări lâng-o ușă.
Totu-i un troc,
umblă pe stradă satrapii
Luete din crud pier răstignite virgine,
Prinși în flagrant sfinții Capelei Sixtine
Mint c-au postit chiar și de sex ... la agapii.
Întâmplător
ni se trezesc guvernanții
Ca și când ei, nu-s vinovați de nimica!
Șefii de clan de-astăzi și-au scos bucățica
Lor la produs, fără a da explicații.
Dacă-aș putea
doar o secundă eu macar
Jude să fiu, fără de lege, cu-orgoliu,
N-ați mai vedea mame-mbrăcate în doliu
Nici vreun călău ziua pe străzi la Caracal;
August de chin
sfârâie-n cărni dureroase
Apele plâng, vântul miroase-a cenușă,
De vreo cinci luni ard lumânări lâng-o ușă
Urcă la cer, fumul din pudra de oase.

ÎMBURGHEZITUL

Îmburghezit pe scaunul său moale
Ca bugetar al zilelor de leafă,
De-atâta "stat" s-a subțiat la glezne
Însă-a crescut în nas, obraji și... ceafă;
Miroase-a crin și-a nevremelnicie
Efect primar al unei boli ciudate,
Pentru un act ce-mi trebuie la piață
Mă ține-n stres o zi și jumătate.
Iluminat până-n străfundul ființei
Să poți vedea și tu o scurtătură,
Pân' să-nțelegi cum merge la stat treaba
Emite fum în cercuri largi pe gură.
Încă e timp, e liniște, e vară
Amurgul dă să cadă-n ora opt,
Dacă-ntr-un ceas primesc certificatul
Pot face-un ban, din prunii ce s-au copt.
De multe ori mi-am reproșat cu ciudă
Puteam și eu să-ajung pe-un jilț distins,...
Îmburghezit precum e dânsul, frate
Dacă-ar fi toți,
ar mai munci vreun ins?!

CERT, E!

Un duh de-arginți cu niciun gram de suflet
La noi prin țară iată, umblă, cert e!
Cei ce nu-l simt, nu văd niciun pericol
Căci a murit Hristos, să îi mai certe!
Aștept alt uns să vină să-mi explice
Cum de la bani poți deveni o fiară,
Cum din senin virtuțile trăirii:
Iubirea, mila, dragostea de țară
Cu duhul nou proliferând mizerii
Dăm la gunoi imaginile sfinte,
Vă spun de-acum: pe creanga spiței noastre
În loc de flori vor crește oseminte.
Se înmulțesc din scutec surdomuții
Ce e mai trist ca surdomuți renaștem,
Ne-ndepărtăm prin noile metehne
De la Hristos, nicigând să recunoaștem!
La noi în țară iată, umblă, cert e
Un duh străin cu aură de zeu
Spre-a pedepsi,... în niciun caz să ierte:
Cum o făcea pe vremuri Dumnezeu.

ICOANA TA

Sărbătorim de ziua ta, Marie
Susurul blând al apei din izvoare,
Venind mereu cu struguri copti în vie
Și pepeni dulci, ne-mbii pe fiecare
De n-ai fi fost aleasă tu, femeia
De pe pământ cea mai fără de pată
Să naști pe Hrist',- Isusul din Iudeea-
Destin ni-era genunea-ntunecată.

Luminătoare-n cuget și-ntrutotul
Știind că poți prin duh a ne-ocroti,
Te roagă-n gând fecioarele de-o nuntă
Mirese-n sat nădăjduind a fi;
Că-și mai doresc la casa lor din suflet
Să crească prunci în pace, bunăoară
Icoana ta, pe cincisprezece august
O străng la piept ca lumea să nu piară.

Plutind pe zări neprihănite păsări
Cu pui din cuib se bucură să zboare,
Nu vor decât alătura să-ți fie
Până la cer, ca martori în urcare,
De-aceea treci prin norii de lumină
Curățitori ai ai sfântului tău graal
Spre-a fi iertați cu toții de păcate
Prin rugăciuni la infinitu-ți har.

x

De n-ai fi fost aleasă tu, femeia
De pe pământ cea mai fără de pată
Să naști pe Hrist',- Isusul din Iudeea-
Destin ni-era genunea-ntunecată.

STOLURI

Plin de dezgust mă dau ușor deoparte
Să fac curat în jurul casei mele,
Detună-n van revolte democratice
Cu mulți nebuni ce trag în păsărele;
Au prins puteri pe-o neclădită bază
Ca lucrul strâmb din laturi până-n muchii,
Sărind ca arși, de-i prinzi, ce mai contează
Un copy-paste,
 la mapa lor de studii!
Dotați oricum cu un tupeu fantastic
Și-ncărdășiți cu toată spuma ploii,
Printr-un demers mai mult decât sarcastic
Ne râd în nas din jilțuri ca strigoii!
- Cu ce-am greșit? Mă-ntreb fără obidă:
- Pe-unde-și petrec concediul dumnealor?
Sunt tras la fund de mlaștina morbidă
Eu, om de rând,
 ei, spuma din popor!
C-au prins puteri pe-o neclădită bază
Scaetii cresc în jurul casei mele,
Sunt îngrozit cât de puțin contează
Pentru nebuni...
 un stol de păsărele!

POSTUL

Vreau să mănânc.
Mi-am consultat agenda
Unde e scris că-i zi de post și rugă,
N-am cum să țin! Mă sfâșie-n tot corpul
O foame grea că-aș roade salcă crudă.
Se-mbracă mulți în țin de sărbătoare
Nu văd prin post a fi vreo zi festivă,
Chiar și la morți dacă te duci, păcat e
Să nu le guști din turta de colivă!
Lihnit cum sunt de multa-mi osteneală
Și nedormit de câteva luni bune
Aș mânca tot oricare-ar fi meniul,
Fără vreun clinci ori să mă țin de glume!
Am fost convins că muncă te înalță
Cu cât mai sus pe-atât de-nnălțătoare,
Neavând cum să îmi consult agenda
Post îndelung ținut-am cu ardoare;
Afirm că știu de ce îmi doresc unii
Ziua de post să fie-o zi festivă:
Spre-a mai slăbi, căci au crescut în burtă
Lăcomoși fiind la tava de colivă.
Că nu a fost să-mi fie țin șederea-mi
Precum un cal la sacul cu grăunțe
Mă bucur mult: cei ce postesc de formă
N-au cum pe veci
la medic să renunțe!

GALBEN-PAL

Se-nnobilează florile de toamnă
Gutuile din crud dau a se coace,
De peste deal o briză mă îndeamnă
Să-aștept puțin,
 în galben să ie-mbrace.
Frunza din vii pe vremea-ntârziată
Tremură lin la vântul măturar,
I-e frică doar de prima promoroacă
Când fierbe-n must,
 dăoaga de stejar;
Miroase-a fân și-a caldă mângâiere,
Miroase-a măr, ce dulce desfătare!
Spre munți privind până la frontiere
Sub brazde pus
 tot grâul îmi răsare;
Depart-e-n timp bordeiele cu vise
Torc amintiri cu proaspete gutui,
De la ferești ca niște paraclise
Emană duh
 în flăcări pal,-gălbui;
Se-nnobilează florile de toamnă
Se sting încet luminile celeste,
În locul lor o briză mă îndeamnă
Să pun gutui gălbuie
 la ferestre.

SCARA

Capricios îmi e destinul
cu vibrația-i aparte
Conceput încă din fașă
să mă rupă de genune,
Doar silabisindu-i rostul
respirând aş putea spune
Ancestrala-mi obârșie, o simnt
cum mă trage-n spate.

Curge-n mine-un sânge aspru
cu-nclinare spre păcat
Să ocup mai multe trepte
peste cele cuvenite,
Din rărunchi sforțându-mi pașii
doi pe loc, unul 'nainte
Cu ardoare-mi voi impune
să nu renunț la urcat;

Știu că-n vârful voi prinde-n cleme
noua ordine morală
Unde am să stau pe treapta
cea cu jilțul cel mai moale,
Chinuit de paranoia,
iubitor de osanale,
Vor fi mulți care să-mi taie
sub tălpi...
treapta de la scară.

BORNA

Un tăietor de lemne mă caută la trunchi
Purtând în mâini o drujbă cu lama de un metru,
Mi-a măsurat tulpina de jos pân' la genunchi
Gândind să fac-o bornă de colț
la perimetru.

Îl băntuie câștigul prin codrul meu de sânge
Privind spre creasta zării să defrișeze-un munte,
Chilipirgii lacomi au și venit spre-a strânge
Căzut în văi tot ramul
cel purtător de fructe.

E încă primăvară, de-abia-i verdun pistilul,
Pe lângă el din coajă crescut-au bulbi de rod
Ca să îi taie lama le-au pus din timp sigiliul
Lipit cu clei pe cercul
de la întâiul nod.

Mă picură cu ace de nici că se mai poate,
Miroase greu benzina cu pârpora de fum,
De cum a pornit drujba s-au și aprins pe sate
La uruitul văii
luminile-n cătun.

Gândind să fiu o bornă de colț la perimetru
Chilipirgiii lacomi m-au însemnat cu-o daltă,
Sunt hotărâți cumetri ca până de Sâmpetru
Tot codrul de pe munte
să-l vândă la bucată.

PLINI DE TEMERI

O parte grea s-a rupt încet de mine
Din București mai rar primesc o veste,
Golul lăsat mă doare-n piept, mă ține
N-am cui să plâng și nici chef de proteste;
Mereu mai gărb și mai străin de toate
Sper că-am să scap de ce mă-ncătușează,
Încă ceva: azi, glumele picante
Ce le-ascultam, mai rău mă enervează;
Copiii toți plecat-au la mai bine
Trecuți prin școli alese de părinți,
Plini de temeri aceștia către-oricine
Le-au spus să stea în banca lor cumiți;
Aș sta și eu cu soața-mi deopotrivă
Dar nu putem, un junghi pe os ne roade
Cum roade-un vânt epavele-n derivă
Așa răbdăm și noi prin palisade.
Că nu-i pe-aici alt mod în a reține
Copilul dus cu lucru-n București
Abia plecat că-i este greu, sau, bine...
Am să vă spun
când ne-o trimite vești.

LUMINA MEA

Când te-am zărit în miezul de genune
lumina mea din steaua cea mai pură,
Caer de foc, blând răsărit de lume
mi-ai curs pe trup, pe gene, ochi și
gură
Să-mi fii veșmânt de viață insolită
arzând trăiri pe calea-ți veșnic dreaptă,
Ca după rit, la vremea potrivită
ajuns în cer să mă trezești cu-o
șoaptă
O șoaptă doar, că-i altă rânduială
după talanți și bronzul de sclipire,
Iscând fiori corola siderală
de printre lumi să intri-adânc
în mine
Așa precum ar fi o mângâiere
de amorezi frumoasă Monalisă,
Să arzi și tu în crugul cărnii mele
du-mă 'napoi, sub ramul
de caisă
Oricum aș fi, cenușă sau tăciune
bun de-amiros pe zarea de rășină,
Zburând în zori deasupra de genune
să-arunc scânteii ca ploaia
de lumină.

TRANS-VERSIUNI

Ochi de ger, soare cu dinți, bat la poartă duhuri rele
Scârțâie fierul din prapori, crucea zornăie-a arginți
Ard tămâie dracii lacomi,laptele curge din stele
Căutate de părinți,mor virgine
pe șosele;

Bate-un vânt uscat și rece, țipă ca din iad o fată
Sună telefoane-aiurea, procurorii dau să plece
În nămol îmi stă securea de un martor aruncată,
Unul intră, altul trece

prin pădurea-nsângerată;
Ard la porți lumânări crude, dau călugări-acatiste
Niște hoți cântă prohodul într-un cor de paparude
Pentru cei care-și vând votul e-o afacere pe cinste,
Candidații fără rude spun sloganuri
pacifiste.

.....
Țipă ca din iad o fată, bate-un vânt uscat și rece
Sună telefoane-aiurea, de un martor aruncată
În nămol îmi stă securea, procurorii dau să plece,
Prin pădurea-nsângerată unul intră,
altul trece.

Dau călugări-acatiste, ard la porți lumânări crude
Niște hoți cântă prohodul, e-o afacere pe cinste
Pentru cei care-și vând votul, candidații fără rude
Spun sloganuri pacifiste într-un un cor
de paparude.

Bat la poartă duhuri rele, ochi de ger, soare cu dinți
Scârțâie fierul din prapori, laptele curge din stele
Ard tămâie dracii lacomi, crucea zornăie-a arginți
Mor virgine pe șosele, căutate
de părinți.

NE-MBĂTRÂNIND

Să îți fiu rob aș vrea pe-ntotdeauna
O, Domn al meu ce guvernezi tot spațiul,
Ne-mbătrânind dar robotind întruna
Cu râvnă-aș da să rup la clipe lațul.
Că nu te-arăți ci doar arunci lasouri
În lung și-n lat prin ordinea-ncestrală,
Fără să-aud cum trec prin neant ecouri
Cad prins și eu de unda-ți temporală;
Așa că stau supus unor demersuri
În spectrul larg al rațiunii pure,
Spre infinit prin mii de universuri
Mă duci să simt întregul ev, stăpâne
Și-mi ții legat între dorinți și temeri
Egoul viu cu unda-ți ne-ntreruptă,
Pe noul trend de frica ce mi-o semeni
Am să alerg precum un cal de luptă
Condus din frâu spre infinit întruna
O, Domn al meu ce guvernezi tot spațiul...,
Rob să îți fiu aș vrea pe-ntotdeauna
Ne-mbătrânind
să rup la clipe lațul.

ACE

Obosit să îmi mișc pașii aș dori să-mi crească aripi
Din piept vreau, aripi de ace. Întrebat: -De ce așa?
-Păi, după cum văd eu cerul plin cu păsări necrofage
Dragilor, vă spun, mai bine-i să zbori de-a-ndărătelea!

Numă-așa tot orizontul binișor ți s-ar deschide
Trupul tău n-ar mai fi ținta tigvelor carnasiere,
Pe oceanul de neliniști își vor ține la șold flinta
Ne-având ce să împuște se vor împușca-ntre ele;

Îndărăt dacă ți-e zborul, zboară totuși, cât mai sus
Spre a nu lovi pământul ori vreo creastă după nori,
Așteptând și ea să vadă din ce parte bate vântul
Treci pe lângă, ocolește-o ori, te-așază... că nu mori;

Întristat până la lacrimi să-ți calci propriile urme
Năpădite de urzici lungi în fir până la umăr,
Ca să nu le simți arsura pune-ți blană de arici
Rostogol din creastă-n vale să faci tumbe fără număr.

Obosit să îmi mișc pașii dacă nu-mi vor crește aripi
Ace vreau să-mi crească-n piele. Întrebat: - De ce așa?
- Păi, după cum văd eu treaba, printre trântori și lichele
Dragilor vă spun, mai bine-i. să mergi de-a-ndărătelea!

ARHITECTURA

Trăiesc din plin o paradigmă,
se-apeacă omul de dezgust ,
Domnesc diverse interese
în spațiul relativ îngust,
Frustrat până-n adâncul ființei
catalogat în fel și chip
Cu-ncrengături oligocrate
statul dezvolt-un arhetip,
În care-am devenit suspect:
de ce? Nu știu și, nu mă tem
Fiind acordorul de pian
rămas să-nfrunt acest blestem,
Voi apela și eu la trucuri
considerat a fi morale
Văzând cum sunt înlocuite
valorile originale,
E de ajuns să schimb o coardă
din cabestan cu cheia sol
Încât să prindă cinci octave
coruri de struți la bustul gol
Să n-aibă timp de-ngurgitare
când vor primi câte-o mărgică
Mai mult de-atât, să se revolte
fiindcă mărgelele-s de sticlă
Nu perle cum le-au fost promise
de oligarhii din structură!
De-aceea vreau să țipe struții
că-i rost de-o
altă-arhitectură.

DIN AURORA UNUI STIH

Răbdarea soarelui păli
 arzând pe mări întâmplătoare
Din goliciunea-mi de idei aleg ce nu poate muri
Să-ngrop sub brazde gânditoare.
De spaima zilei care fu
 îngenuncheat până la lacrimi
Înod idei filosofând, reneg plugarul ce trecu
Marcând prostiile cu cratimi.
De-aceea ritmul sacadat
 îmi e ca voalul de pe prapori,
Poet al arderii cum sunt irig tot ce-am însămânțat
Ca din pământ să iasă vapori.
Neomeneste mă supun
 cernând sămânța din catrene
De pe ogorul pământesc, recolta brazdei s-o adun
Într-o plachetă de poeme.
Răbdarea soarelui păli
 privind spre mâini adunătoare,
Din aurora unui stih aleg ce nu poate muri
 să-ngrop sub brazde gânditoare.

FALII

Că sunt curtat de viață la neștiute dăți
Spirit stingher deasupra a mii și mii de falii,
Să-ating în slăvi substanța divinei purități
Am fost trecut de poarta eternelor travalii.

Întinse pe cearceaful de nelumină-al zilei
Busolele de oase rotite-s către ieri,
Reiterez că-acestea la insistența humei
Să poată fi văzute, izvod noi scânteieri.

Ce rol am eu, nimicul, bolnav de păsări moarte
Să-adun oștiri de umbre pe străzile luminii,
Din margini către centru ca duhul prin cetate
Mă pui să bântui Doamne, să-ți sperii serafimii;

Ca și-alte dăți de-altfel gonindu-i peste falii
Să nu-ți ascult porunca tot tu mă ispitești,
Reinventând femeia eternelor travalii
Deschisu-ne-ai o cale cu mândre porți cerești

Ca viața să irumpă pe străzile cetății
Așa precum o lavă la neștiute dăți,
Având în noi instinctul de zbor prin poarta vieții
Ne-ai declanșat travaliul divinei purități.

OBÂRȘII

De când cu toamna lungă din frunza arămie
Pornitu-s-au obârșii peste pământ să cadă,
Înlănțuit de-obsesii cu-a lor ipohondrie
Bolnav de ceasul morții
 voi fi fără tăgadă!
Și că mă simt ambiguu, un fel de pierde-vară
Trăsurile cu vulturi pe Everest stau trase,
Dorind în van să vină caleașca mea la scară
Strigând cu toată forța
 rămas-am cu grimase.
Fuioarele de frunze aduse într-o oră
Dintr-al Coșavei codru de cărașul vânt,
Pornitu-s-au să-ncingă la mine-n curte-o horă
Sărbătorind noi vremuri,
 m-obligă să le cânt
Așa, precum un fluier sub crengile de toamnă
Reînodând suspinul a nesfârșitor vieți,
Obârșiile ființei neîncetat mă-ndeamnă
Să nu renunț la timbrul
 sprințarei tinereți.

CLIN

Cruce de piatră, neagră vestire
Bată-te ploaia albă din cer,
Dă-te-ntr-o parte, stai nemișcată
Până 'nspre zorile zilei
ce pier.

Ia-mi suferințele cu o trăsură
Trasă de caii fără peceți,
Pune-i să zboare peste întinsele
Și necuprinsele-mi
pustietăți.

Ard depărtările zări de mătase
Caii să-ajungă până la semn,
Semnul pe mările de la comorile
Din înecatele
vase de lemn.

Cruce din lespede, neagră vestire
Caută-mi locul undeva-n clin,
Zorile zilei vot să mă lepede
Clipelor repede...
fără de chin.

SUINE

Sunt hotărât mai mult ca niciodată
Să vă-amintesc cât e de odios,
Că ne jupoate statul și ne minte
Până ne ia și carnea de pe os
- Hei, oameni buni! Voi, ce trăiți acestea
Nearondați la spațiul ideal,
Ca nu cumva să pierdeți tot și, toate
Crenguțele din pomul ancestral
Nu vă-ngroziți că nu se mai permite
Nici de-a vorbi în primul rând cu tine?
Ce trist moment al lumii și, ce cloacă
De parcă-am fi o turma de suine
Să ne-mproșcăm cu vorbe împutite
Noi între noi, flecari zeflemitori,
Fără să știm ce ni se pune-n troacă
Decât așa mai bine-ar fi să mori,
Căci de pe raft toți sacii cu grăunțe
Sunt pentru bir..., ce foamete-i mai mare!?
Cu nasu-n foc și unghiile smulse
Până la rât vom fi frecați cu sare.

NORI NEGRI

Nori negri trec deasupra casei mele
Savanții spun de climă că-i schimbată,
Prin codri deși izvoarele-ntre ele
Se ceartă-n vad mai rău ca niciodată:
Vânând tulpini de fragede vlăstare
Un duh urât ca noaptea abisală,
A scos la drum pe cei lipsiți de minte
Neîncetat să-njure trista-mi țară.
Vai, ce blestem... și câtă umilință
Mă fac să-ndur, spre marea mea rușine!
Robot de-aș fi - tot ar vibra în mine
Până-am să mor -, filonul de conștiință:
Că este dor, durere, bocet, jale
Că îmi e drag pământul românesc
Cu codrul lui, cu râul de pe vale
Voi face-orice să nu îl părăsesc!
Ce timp absurd, mai rău ca niciodată
Se războiesc stihiile-ntre ele,
Savanții spun de climă, că-i schimbată...
Nori negri trec deasupra casei mele.

PATUL DE FOC

Nu orice îngropare va însemna și-o moarte
Din câte știu sâmbânța prin îngropări răsare,
Când m-ai chemat la rugul încins al cărnii tale
Ca pat de foc iubito...

mi te-ai lăsat pe spate:

Eram trăpoși dar, aprigi, săltând pe căi opuse
Suliți de foc să treacă prin tinerele oase,
Hotarele simțirii de-altfel mincinoase
Însâmânțând noi zbateri

ni se topeau pe buze.

Nu orice dezgropare va dezveli și bulbul
Fosforescent al florii cu țepi mimând petale,
Sedus până la lacrimi intratu-mi-au în șale
Suliți de foc aprinse...

să mă topesc ca untul.

Până la brâu prin flăcări și mult mai sus de-atât
M-am amăgit cu gândul atingerii de stele,
Preafericit sub giulgiul de crin al gropii mele
Lumina carniei arse

s-a transformat în rug.

Nu orice dezgropare va dovedi și-o moarte
Așa cum știu arșița din fibra cărnii tale,
Simțind în trup că viața prin îngropări răsare
Ca pat de foc iubito

mi te-ai lăsat pe spate.

MOȘ NICOLAE

Să mă-ntâlnesc cu Moșul, astăzi voi sta acasă;
Plecat de ieri cu traista copilăriei mele
Bătând la porți să deie cadouri și nuiele
Mulți dintre capii urbei
 țin draperia trasă;
Prin sat acum copiii au porțile cu lacăt
Si-s mai puțini de-altfel ; -Of, mama ei de viață!
Înțelegâng demersul, crispat de dimineață
Mult mi-aș dori ca timpul
 să-nceapă de la capăt
Încât din nou școlarii gălăgioși să treacă,
Glasuri de țânci în vervă să-mi lumineze calea,
Nebuni fără de vină pe străzi și-n toate alea
Trăsnăi fără de număr
 i-aș îndemna să facă.
Că sunt și-acum potrivnic profundeii cumiștenii
Ne-mpărtășind demersul poveții părintești,
Adevărata miză stă-n frânele lumesti
Mereu de "sfinți" fiind trase
 spre-a nu crea isterii.
Azi, Moșul Nicolae, nu va veni acasă;
Plecat de ieri cu traista copilăriei mele
Bătând la porți închise ne va lăsa nuiele
 Ca leac al dezbinării...
 ce peste neam apasă.

PROFETUL

Ca pe-un dușman în fiecare clipă
Sufletu-mi trist degeaba îl descos,
Aș vrea să știu că nu e mincinos
În tot ce simt ori, ce mi se întâmplă.
Profet de-ar fi sărmanul meu consort
L-aș mângâia pe spate omenește,
Cu mâna mea deschisă ca un clește
Oricând să-i schimb bățile de cord,
Mi-e frică doar de-o atingere stângace
Ce m-ar trăda că-i stau mereu în umbră,
Atâta pot... da-mi place cum îmi umblă
Printre-amintiri cu ele să se joace.
Timpul ca trend senin și dureros
Ce îmi e dat de soartă spre-a-l petrece
N-am cum să știu pe unde-o ia, nici de ce
Din când în când pe-alocu-i caraghios!
Că mi-e profet în fiecare clipă
Sufletul trist, sărmanul meu consort
Dușman de-ar fi, mă-aștept ba, chiar socot
Când e ceva să-mi spună
ce se-ntâmplă.

BONIFICAȚII

Se-anunță-n târg o mare premieră
De fridey-blak sunt mărfuri la promoții,
Câțiva nebuni din urbe ca roboții
Se vor lupta să prind-o scrumieră.
Că este fum ce prin plâmâni străbate
Și scrum în plăgi de smogul nepătruns,
Pentr-un câștig luăm toți la preț redus
Mai mult tutun, dând foc la sănătate!
De-atâta cald izvoarele-or să sece
Puțini doresc pe față să se spele,
Că ne-a intrat tabacul negru-n piele
Primim discount la mici și bere rece!
Facem comerț și noi pe ușurica
Greu apăsați de-atâta sărăcie,
Din chilipir în chilipir, se știe
Vom strânge bani la pungă ca furnica;
De fridey-blak prin farmacii e jale
Nefiind rabat, la rând pensionarii
Cer un răgaz că nu le-au intrat banii
Pe card să-și ia: pastile și mâncare.

ANII DINTÂI

Frageda mea lumină tremurândă
Printre-amintiri n-am încetat s-o caut,
Anii dintâi mă tulbură când umblă
Timpul la răni cu coarnele-i de taur.
Ciudat destin : sărac la tinerețe
Mi-a fost să fiu,blestem fără de vină,
Tot ce-am zidit până la bătrânețe
Nu mi-a salvat menirea din ruină.
Așa că-am ars precum un foc de paie
Intermitent fără-a lăsa cenușă,
Străfulgerări și tunete de ploaie
Încă mai trec prin mintea-mi jucăușă.
Nu vreau nicicum copile să te sperii
Și nici prin gând să-ți treacă că mă laud,
Că n-am dat curs mirajelor plăcerii
De la-nceput îți spun să fii precaut
Și-n tot ce faci ai grijă la menire,
Ispitelor dă brânci să nu le auzi,
Anii dintâi fiind cei mai puri copile
Numai prin ei vei izbândi:
de-i cauți.

CERCETĂRI

Cresc în teancuri risipite
sesizările penale,
Unii palmele își freacă
alții plâng de supărare
Ministerele cresc miza
slabă-i cota la-ncasare
Din amenzi încă...
neclare;

La buget tot timpu-s țâțe
pentru guri și burți umflate,
Dacă-i frig consumul crește
cu facturi mai piperate,
De Crăciun guiță porcii
aduși din străinătate
Că-ai noștri-s bolnavi de...
moarte!

De-altfel răufăcătorii
răspândiți prin sinecure
Au pe stoc mai multe țâțe
și un plan de cum să fure
Numai să nu steie furtul
din bolnava mea pădure...
La palat se-mpart medalii
cu șampanie de mure.

În dosare fără noimă
tot ce-i scris e scris să doară,
Adevărul strâns cu ușa
nu-i decât o para chioară,

La proces oricum se minte
Doamne, pentru-a câta oară
Îmi sunt duși nevinovații
cu cătușele...
la bară?!

ISCÂND DURERI

Să îmi rămâi în ciuda a orice
Ai auzit sau nu știi despre mine,
Să mă accepti cât sunt de-orgolios
Iscând dureri cu vorbele-mi
 meschine
Tristețea ta prin marea de surzenii
Lovind chindii ca pana peste strune
N-o suspectez... de-altfel, dimpotrivă:
Îmi e de leac căci vrea să
 ne-mpreune!
De-aceea taci să nu mă pierzi iubito
Frâu să îmi pui la limbă și picioare,
Dintr-un fuior de cânepă sucită
Cândva perdea de vânt cu foșnet
 moale
Ai împletit o funie mai tare
Lipsită fiind de simțul rațiunii,
Spre-a mă avea, chiar floarea castității
Ai dat-o-n gaj sechelelor
 minciunii
Ce ți le-asumi, neștiind nimic de mine
Efect pervers naivei cumiștenii,
Iscând dureri prin vorbele-mi meschine
Străbați tăcând o mare
 de surzenii.

CEASUL

Prins în zid cu două cuie
 mă-nfior atunci când bate
Să-mi măsoare insomnia
 ceasul de la cetățuie,
Trag de plapumă că-i rece
 înfundat îmi este nasul
După ora opt'sprezece
 mă așteaptă-n pat luntrașul
Unui somn ce-l vreau, dar...
 nu e!
Negreșit afară ninge,
 simt că-mi fulguie pe gene
Ațipind în mâini cu fruntea
 un puf fin ieșit din pene,
Trag de plapomă că-i scurtă
 sacadat ticăie ceasul
Îl tratez ca pe-o insultă
 exprimată prin balansul
Pendulei din
 cetățuie!

PROIECȚII

Scara de-argint spre ceruri mai înalte
Picură-n unghi proiecții pasagere,
Se duc la școli marmotele să-nvețe
Cât sunt de dulci plăcintele cu miere.
Cocotieri de pe întinsul vânat
Scutură trist un praf autumnal,
Întemnițați de-a pururi să rămână
Triste figuri sub geamul galben-pal
Scara de-argint spre ceruri mai răzlețe
A luat-o-n jos, proiecția să-i urce,
Se duc la școli marmotele să-nvețe
Mieii cum cresc și oaia cum se mulge,
Boii cum trag mânați de o biciușcă,
Iezii cum plâng la capra fără lapte,
Neînțărcați și amăgiți cu-o ciușcă
Vor paște vânt, nevrând... pe săturate!
Scara de-argint pre limbile plăcerii
Reurcă-ncet ca mintea să ne vină,
Pe-un fir de junghi întins până la maxim
Între gingii și bolta palatină.

VISÂND CAI VERZI

Prin viață treci și bune dar, și rele
Nu poți să minți de lucruri care nu-s,
N-ai cum să-aduni smochinele cu pere
De s-ar putea, m-ar bucura nespus !
De-altfel tac să nu vă pierdeți vremea
C-un visător..., ce liniște deplină!
Visând cai verzi la drum spre nicăierea
Jur-împrejur mă hărțuie-o felină.
De-aceea stau de vorbă cu mamuții
Muțind și eu la rându-mi ca un melc,
La ei să-ajung am câteva soluții
Cu risc crescut prin felul cum le-ncerc;
Da, frate gând ce mă arunci prin viață
Departate-n vremi de-a pururi să mă lași,
Visând cai verzi și ghețuri pe fâneață
Îmi urlă-n cap mamuții copilași.
Nu îmi explic mirajul ce se-ntâmplă
Nici cum se schimbă erele-ntre ele,
Decât să scot din gură-o vorbă tâmpă,
Mai bine tac
și-mi văd de ale mele.

EXORCIZARE

Vai, ce vuiet dinspre stele
trec pe cer nouri de mană
Din colaci ies aburi proaspeți
albi ca laptele de mamă.
Fulgeri repezi ca și gându-mi
răsfirați în crengi albastre
Creionând apocalipsa
tună-n grotlele sihastre;
Ard pădurile în flăcări
vântul bate-a zvon de rugă
Din chilii să spargă ușa
mi s-au pus dracii pe fugă
Vai, ce abur dup-o arcă
ca un fum ieșit din miriști
Sar funingini risipite
peste-o mare de neliniști
Zboară păsări necrofage
se-aprind focuri la morminte
De pe cruci se-ntorc hristoșii
înapoi la cele sfinte;
Vai, ce vuiet dinspre stele
trec pe cer nouri de mană
Din pământ ies aburi proaspeți
albi ca laptele de mamă.

PÂNĂ-AM SĂ MOR

Adam sunt sigur că nu-mi este tată
Prin minte-mi trec atâtea universuri,
Promit solemn: - Nu voi mai scrie versuri
Până-am să mor cu stelele odată!
Raiul ce-l trec oricum mă-nveninează
Ca și un spin în asprul adevăr,
Că-nțelepțești gustând un dulce măr
Nu poți opri călăii ce lucrează;
N-ai cum să-mbraci în frumusețe răul
Tornând pe el ninsori cât se cuvine,
Scurs printre lumi poți deveni oricine
De neam ales să spurci întreg pârăul.
Eu zic că-i trist când lumea nu mai plânge
După-adevăr, un prunc sau, după Abel,
Ne îmbulzim ca proștii-n Turnul Babel
Și ne dăm brânci pe când afară ninge.
Limba de lemn întoarsă ca un clește
Îmi stă pândind la tot ce e real,
C-un nod în gât spre cerul hibernal
Să prindă fulgi, minciuni sporovoiește.
Prin minte-mi trec atâtea universuri,
Adam sunt sigur că nu-mi este tată,
Până-am să mor cu stelele odată
Glumesc și eu că...
n-am să mai scriu versuri!

IARNĂ GREA

O iarnă grea pe cerul țării mele
Ca un blestem a secerat pădurea...
Eu mă framânt: n-am cizme nici obdele,
Nici pantaloni mai groși peste ismene
Și nici cu ce să sparg un braț de lemne
De când am dat la vechituri securea;
 Ce iarnă grea-i pe cerul țării mele!

Am tot sperat de câteva decenii
Un trai mai bun, e mult ce vreau? Nimica!
Mi s-au topit speranțele-n vedenii,
De prea mult zel la multele utrenii
Ne-am risipit ca pleava-n miezul iernii,
Tulburător ne scheaună pisica
 La uși în frig de câteva decenii!

Un vânt vrășmaș pe cerul casei mele
Bate-a pustiu de-mi tremură și glasul,
Eu mă frământ: n-am cizme nici obdele
Nici bani să dau pe câteva surcele,
Adun din geam sclipirile de stele
Să fac un ceai, nu- mi merge aragazul...
 Ce iarnă grea-i la ușa casei mele!

DEVIIND DE LA MORALĂ

Recunosc că n-am știut
promovând experimente
Care-i rostu-mpreunării
prin risipa de frumos,
Deviind de la morală
cromozomul curios
Va adăuga la pierderi
nevrozii adiacente.

Chiriaș prin mii de clone
sufletul purtat de cuantă
Ocolind fotosinteza
ca soluție primară,
Învârtoșat de lumină
sclipind din tigva carnală
Experimentând iluzii
va fi exilat de mantră;

Suferă în mine zeul
cu umorul său sarcastic
Că-n eoni vă fi să ducă
traiul unui eunuc ,
Mângâind virgine stranii
cu pielea de cauciuc
Va trudi-n zadar să deie
viață oaselor din plastic.

Care-i rostu-mpreunării
prin risipa de frumos
E-o-ntrebare derutantă
promovând experimente,

Deviind de la morală
cromozomul curios
Va adăuga la pierderi
nevrozii adiacente.

ALTFEL

Altfel aş vrea să fie iarna asta
Cu multă nea și ger dacă se poate,
Cântă-un cocoș de i se-albește creasta
Și-urlă-n zadar o buhă pe cetate;
E secetă de câteva luni bune
După cum văd cred că-am pierdut pariul,
Sub brazde tari neîncolțit stând grâul
Așteaptă și-el, probabil, o minune;
Te rog să vii ninsoarea mea neninsă
Prin gară trec vagoane cu zăpadă,
Dacă din cer peste câmpia-ntinsă
Nu cazi, vom sta încă un an la coadă.
Noi nu trăim, ci doar visăm normalul
Altfel decât prin gări ni se oferă,
Dintr-un vagon zăpadă cu paharul
Toți vom primi, smintiți sunt cei ce speră
La vreun pachet de carne-n iarna asta...!
De-aceea stând ca proștii-n gări nepoate
Să milogim zăpadă la gamelă,
Plin de frustrări cu aripi ridicate
Cântă-un cocoș până-i albește creasta
Și-urlă-n zădar o buhă pe cetate.

CIUTA

Mă simt ca un cerb fără coarne
cu botu-n zăpezi de ianuarii,
Să zgârm prin frunzarul de toamnă
grămezi mi-au lăsat pădurarii;
Mai nou ca un junghi al trădării
comandă-n păduri putregaiul,
Pe coaja de gheață a crengii
rămas-a să cânte buhaiul;
Ce răs, ce poveste de iarnă
ciraci lopătari vor petrece,
Văzându-mă-n vârful grămezii
mugind la zăpadă că-i rece
Tocmiră o hora de lacome coarne
ce chin, ce blestem va să fie!
De treizeci de ani încontinuu
și încă pe-atât, Românie
Prin frig ai să treci ca o ciută
cu botu-n zăpezi de ianuarii
O, Doamne, ce rariște mută...
visând la grămezi cum se știe
Din veac,
adunând pădurarii.

VULTURUL ORB

În genunchi să urci un munte
când în vârf nu e nimica
Siluit, ce grea lucrare!
poate-aș face-o cu plăcere
Adversar al noii ere,
de nu m-ar cuprinde frica!

Vultur orb aș fi pe-acolo
străjuind la metereze,
În astfel de circumstanțe
singurel, ce grea povară!
Amăgită de 'nălțime
și-alegând pante mai line
Doar o vulturică chioară,
ar putea să mă urmeze.

Împreună-n vârf de munte
traiful n-ar fi așa greu:
Amândoi scăpați de furii
și nesăbuița lumii
Un cuibar oricum ne-ar face,
de lumină...
Dumnezeu!

AMURG DE IARNĂ

Ne-mpuținează iarna cu clopotu-i de-aramă
Pe strada Păcii-n dreapta cortegiul funerar
Trecând încet, cu temeri, indiferent de- orar
Nu-i zi să nu-ntristeze bețivii de la cramă.
E ger de crapă pomii, ei se-ncălzesc cu votcă
Văzând că trece mortul la mese își fac cruce,
Sporovoid în șoaptă cu mințile năuce
Intrate-n mahmureală, sorb din pahar cu poftă;
Ca de sâneală-i ziua cea aspră pe cetate
Străbat strident cvartalul acorduri de fanfară,
La cimitir în groapă de-atâta îmbulzeală
Alunecând o doamnă mi s-a întins pe spate.
Îngrijorat Primarul de-o nouă ambuscadă
A pus "non-stop" la crâșme ca nu cumva să-nchidă,
Văzând din nou stăncuțe prin parcul alb de chidă
Le-a speriat să zboare cu tunul de zăpadă.
Azi iar mi-e frig și-i seară, cu ochii pe vitralii
Unde intrat amurgul îmi pare că suspină,
Din cimitir acasă să-ajung până la cină
Nu pot, n-am cum de-altfel, evenimente stranii
Mă țin pe loc când trece indiferent de-orar
Pe strada Păcii-n dreapta cortegiul funerar.

CU ORICE RISC

Tristețea mea din ochi fără rețineri
Trage morțiș să-apară-n colțul gurii,
Râsul ei fals de-l șterg cu dosul mâinii
Sunt foarte-atent să nu mă vadă nimeni;
De rău augur pe-o nară imi strănută
Starea de stres deloc incomodată
Că-am pus în nas pripor un dop de plută
Scăpat pe jos..., îl caut deocamdată;
Cu orice risc pun totul la bătaie
Buzele-mi reci să deie-un zâmbet cald,
Cu cât mai des tristețea ignorată
Găsesc ușor motive să o scald,
De bun augur pulsează ființa-mi vie
În fel și chip oricum nepăsătoare,
Doar ochii-mi triști cu-a lor melancolie
Mă dau de gol lăsându-mă-n vâltoarea
Stării de stres deloc incomodată
De faptul că încerc să-nșel, să mint,
Cu orice risc nu vreau să-arăt la nimeni
Emoția tristeții care-o simnt!

PALE

La ferești fecioare pale ca și rozele palpită
Nu de una sau, de alta ci,
că nu se mai mărită;

Eu le ocolesc din fire și evit orice fereastră
Șubrezit cum e pervazul poate
luneca o glastră

Drept în capu-mi fără minte, bucuros de pălărie
Și așa cum sunt o, Doamne, să nu spun
altă prostie

Oricând bun de mers la popă, amețit de-o Violetă
Cu ochii dulci ca eu degrabă să-i ofer
o verighetă,

Și-asta abia câștigată după trei luni de divorț
Cu-altă floare-mbobocită tremurând
că n-are soț,

Nu că-aș fi vreun Casanova, însă, inima-mi palpită
După rozele fecioare, care:
nu se mai mărită.

LEAT

La sfârșit de an să cânt
Cine sunt sau, cui îi plac
Cu ciubotele-n rucsac
Trec pe drum doinind ca prostu';
Unii mă înjură-n gând
Alții-așteaptă ca să tac,
Leatu-i domolește blând:
-Lăsați-l, că-i om de-al nostru!

Melodia-mi plângătoare
De sub plopi într-un balcon
A intrat ca un acon
Prin perdelele netrase;
O madonă visătoare
Precum nimfa în cocon
Mi-a-mpletit din firisoare
O cordelă de matase

Invitându-mă să urc,
M-am întors s-o prind ca prostu';
Cineva-mi strigă să plec:
-Fugi, că nu ești leat
de-al nostru!

STRĂFULGERÂND REGRETE

Prins de torentul mării amăgiri
Uitare tu, te rog să-mi vii în gânduri,
Timpului scurs țesut cu amintiri
Ajută-mă să-i fac un gard de scânduri;
Că mi-e precum o aspră fulgerare
Aura lui cu aripa răsfrântă,
Dorind să scap din crunta-mpresurare
Primesc săgeți la fel ca într-o luptă;
Pe tinerețea-mi searbădă dar, pură
Ție,-am să-ți jur măiastro că te las
Să mă conduci ținându-mă de mână
Oriunde vrei, e de ajuns și-un ceas
Ca-n ăst' răstimp întors din drum torentul
Până la gard cu ochii spre trecut,
Va căuta convins și el, momentul
Unui consens, să uit că m-au durut
Iubirile din tinerețea-mi pură
Străfulgerând regrete printre scânduri,
Uitare tu, ai milă și te-ndură
 Măcar un ceas pe zi, să-mi vii
 în gânduri!

SUSPINE-S ANII!

Printre-aparențele atât de-nșelătoare
De nu-mi răsari femeie, nu-i nimic!
Adaug doar o altă resemnare
La ce trăiesc în secolu-ăsta mic,
Chiar foarte mic!

Sperând să vii din steaua cea mai clară
Făr' de-nșeles e luna de argint,
Pe-un zâmbet trist sub pleoape-mi lăcrimară
Sforțând fiori doi stropi de mărgărint,
De mărgărint;

Că te-am zărit sporadică prin vise
Sunt blestemat la suferințe stranii,
De câte ori îmi număr pare-mi-se
Cu mult amar suspinele și anii...
Suspine-s anii!

N-aș vrea să fiu cumpărător de chipuri
Constrâns ușor de pofta mercantile,
Ho-ho, ce vremi, să-nlocui prin tertipuri
Fioru-ascuns al nobilei idile
Vai, ce idile!

Sperând să- apari din steaua cea mai clară
Și de nu vii femeie, nu-i nimic!
Pentr-un nou stih voi lua din călimară
Cu tocu-mi gol doi stropi de mărgărint...
De mărgărint.

STRIGOI PE STRĂZI

În fel și chip s-au înmulțit strigoii
N-ai cum să-i prinzi, nici câinii nu-i mai latră!
De-atâta supt la stearpa țâță-a oii
Carnea din sfârc tot timpu-i 'sângerată.
Strigoi în pod, prin casă și-n birouri
Să-i vezi lucrând? Niciicum, doar vegetează,
Ca liliecii noaptea de prin hăuri
Scanând în viu din umbră ne veghează;
Sun foarte-atenți cu mieii cei mai tineri
Având acces la coduri personale
Săptămânal, de luni și până vineri
Bând sânge crud scot carnea la vânzare;
Demoni spurcați cu-a lor hulpave guri
Din lupanar se-nghesuie la strană,
De frica lor toți îngerii cei puri
Printre străini s-au risipit de teamă.
Strigoi pe străzi, în piețe, în barouri
Chiar și-n guvern de-i cauți, vegetează,
Cu ochi livizi și reci după hublouri
Scanând în viu, continuu ne veghează;
Piele și os sârmane siluete
De-atâta supt au țâța-nsângerată,
Lăsate-n țarc pe post de amanete
La ele vin toți câinii... și le latră!

ŞASE-ORI ZECE

Aş dori să-mi fii albastră
lună candidă şi rară
Cel puţin acum la anii-mi
să tot fie şase-ori zece,
Chiar şi-n iernile geroase
cu tot frigul de afară
Petrecând stelele nopţii
îmi treci palidă şi rece;

Că-ntre noi adânc fiind spaţiul
până la nemărginire
Ne puteam găsi o oază
ori vreo insulă pe-acolo,
Eu ca pământean iubito
ţi-eram fără şovăire
Printre palmierii slavei
rob, sau, zeul tău Apollo;

Încă sper să-mi fii albastră
cât mai pot privi la stele
Dac-or fi iar şase-ori zece
ani de dus sub cerul fald,
Chiar şi-n iernile geroase
tu, minune-a vieţii mele
Petrecând stelele nopţii
să cobori la
pieptu-mi cald.

FRIȘCĂ PE BĂȚ

Ne-a deviat de la traseu normalul
Că-i excelent cum ne simțim..., așa e!
Mâncăm din mers ce vrea doar bucătarul:
Frișcă pe băț și fulgi uscați de paie.
Ca suntem apți la noi experimente
Ce ne parvin cu dricul de Bruxelles,
Nu mai gândim ce e, ce vor, ce pierdem...
Sărim și-n foc de mișcă-un degețel!
Vom sta la rând ca să votăm bădie
Pe cei ce spun: - Noi suntem apt-normali!
Numai că-n vest, normalu-i cu-o tichie
Purtată doar de cai și de măgari
Trimiși pe-aici ca mostre pentru probe
De tras la dric sau, date la promoții,
Oriunde,-oricând, în forță să aprobe
Pe cei ce mint strigând întruna:-Hoții!
Votând en-groos, dăm buzna iar la urne
Că-i excelent cum ne simțim..., așa e!
Buni de-nșelat ca vitele din turme
Ne răspândim pe fronturi de bătae
Mâncând din mers ce vrea doar bucătarul:
Frișcă pe băț și fulgi uscați de paie.

CARE VA FI

Să-mi retrăiesc iar nunta mea uitată
Căci ce-am iubit cu-amar mă-ncătușează,
Nevoie am de dânsa ca de apă
În mine simt cum vânturile sapă
Un vad adânc ce pururi lăcrămează.
Tot ce-am trăit se-ntoarce împotrivă
Amar de gust îmi pare că e dulce,
Plină de răni rămas-a costelivă
Inima mea la tortul de colivă
Al unei nunți cu pofte demiurge.
Mi-apari în gând frumoasă ca o zână
Și de n-ai fi oricum am să te caut,
Ca să te am îți voi juca în strună
Voi sta și-n foc pe-o secetă nebună
Cu-amoru-aprins, cântându-ne la flaut.
Să-mi retrăiesc iar nunta mea uitată
Care va fi, e tot ce mai contează!
Te-aștept să vii iubito după apă
În mine simt cum vânturile sapă
Un vad adânc ce pururi lăcrămează.

TOT URĂ?

Dacă-am putea închide
portițele la gură
O zi, un ceas, o clipă
ca nimeni să murmure,
Acum că suntem liberi
ce vrem de fapt, tot ură?
Eu i-aș muți pe viață
pe cei ce vor să-njure;

Disprețuind valoarea
oricând să comenteze
Numai de rău pe alții
ca presupuși venetici,
Preabârfitoare vorbe
de pus în paranteze
Cu mult aplomb le-aș șterge
lăsându-i fără replici.

Acum când împreună
mai mult ca niciodată
Ne este dat să strângem
ce-a mai rămas din noi,
Disprețuind frumosul
cu aura-i voalată
Fără să știm ce este...,
ne-ntoarcem înapoi;

Putem într-o secundă
zdrobi ce ne desparte
Noianul de mizerii
cu chicoteli confunze,

Putem oricând de mână
înspre planeta Marte
S-o luăm încet dar, sigur
cu zâmbetul pe buze;

Reiterând mizerii,
urând celebritatea,
Disprețuind pe alții...
noi, ce suntem? Nimicuri;
Vom inventa probabil
că ne-a împins dreptatea
La astfel de decizii,
prin varii șiretlicuri.

Eu i-aș muți pe viață
pe cei ce vor să-njure
Acum când suntem liberi
ce vrem de fapt, tot ură?
O zi, un ceas, o clipă,
ca nimeni să murmure
E musai să ne punem
și lacătul la gură!

PS:

“ Scriitorii lipsiți de har pot fi ușor asimilați breslei
grămăticilor de birou care, indiferent de sânguința depusă
nu vor face altceva decât să răspândească răvașe fără
conținut.”

CUPRINS:

STEJARUL / 5
CRIZE / 6
POETUL EV / 8
LUNĂ CU DINȚI / 9
MIERLA / 10
PRISACA / 11
COLINA / 12
SCRISORI / 13
SUSPINUL GELOZIEI / 14
LUPUL BRUN / 15
O UMBRĂ GREA / 16
SCRIN / 17
ZUGRAVUL / 18
FERMOARE / 19
EXACT PUDOAREA / 20
GEMENII / 21
ADIO SCUMPĂ DOAMNĂ / 22
REÎNFRUNZIND / 23
ALTER EGO / 24
PROZOPOEM / 25
VOCI / 26
MANOLE / 28
ALBĂ TRECÂND / 29
CU-ACELAȘI SPIN / 30
ȚIPĂT DE MIEL / 31
VERDE-CRUD / 33
CUIBUL DE DOR / 34
MOȘTENIREA / 36
POCALUL DE HUMĂ / 37
CE MĂ DOARE / 38
O, DE-AȘ PUTEA / 39

PARFUM PE GLAS DE FLAUT / 41
HEI, OAMENI BUNI / 42
NICI MORT, NCI VIU / 44
SEMEȚUL PISC / 45
NOE / 46
DESPRE ȚĂRANI / 47
NUFERI ALBI / 48
CONTRACTUL / 49
AL NOSTRU RÂS / 50
PAPARA / 52
PRAGUL / 53
CRĂIȚE / 55
VINOVĂȚII / 56
ACUM CINCI ANI / 57
CONTRATIMP / 59
CARACAL / 60
ÎMBURGHEZITUL / 61
CERT, E! / 62
ICOANA TA / 63
POSTUL / 65
GALBEN-PAL / 66
SCARA / 67
BORNA / 68
PLINI DE TEMERI / 69
LUMINA MEA / 70
TRANS-VERSIUNI / 71
NE-MBĂTRÂNIND / 72
ACE / 73
ARHITECTURA / 74
DIN AURORA UNUI STIH / 75
FALII / 76
OBÂRȘII / 77
CLIN / 78
SUINE / 79
NORI NEGRI / 80

PATUL DE FOC / 81
MOȘ NICOLAE 82
PROFETUL / 83
BONIFICAȚII / 84
ANII DINTÂI / 85
CERCETĂRI / 86
ISCÂND DURERI / 88
CEASUL / 89
PROIEȚII / 90
VISÂND CAI VERZI / 91
EXORCIZARE / 92
PÂNĂ-AM SĂ MOR / 93
IARNĂ GREA / 94
DEVIIND DE LA MORALĂ / 95
ALTFEL / 97
CIUTA / 98
VULTURUL ORB / 99
AMURG DE IARNĂ / 100
CU ORICE RISC / 101
PALE / 102
LEAT / 103
STRĂFULGERÂND REGRETE / 104
SUSPINE-S ANII! / 105
STRIGOI PE STRĂZI / 106
ȘASE-ORI ZECE / 107
FRIȘCĂ PE BĂȚ / 108
CARE VA FI / 109
TOT URĂ? / 110

Volum recomandat
de
ASOCIAȚIA
CULTURAL-EDUCAȚIONALĂ ȘTEF
Președinte - Ștefania Adela NEDELCU

Tel: 0744 495 186

De același autor:

1. *Armonie divină- poezii, Editura Călăuza, Deva 2010;*
2. *Îngerii nopții - poezii, Editura Prod. Com. SRL, Târgu-Jiu, 2010;*
3. *Interferențe - poezii, Editura Karina, Deva, 2012;*
4. *Pasărea Paradis - poezii, Editura Karina, Deva, 2013;*
5. *Fulgere în oglinda sufletului - poezii, Editura Karina, Deva, 2013;*
6. *Lumina umbrelor - poezii, Editura Emma, Orăștie, 2014;*
7. *Revelațiile tăcerii - poezii, Editura Emma, Orăștie, 2015;*
8. *Insomnii - meditații, Editura Emma, Orăștie, 2015;*
9. *Sonetele firii - poezii, Editura Emma, Cluj, 2017;*
10. *Trilogie fantastică - teatru liric, Editura Ștef, Drobeta Turnu-Severin, 2017;*
11. *În ochiul furtunii - stihuri, Editura Ștef, Drobeta Turnu-Severin, 2019;*
12. *Puncte de vedere - editoriale de presă, Editura Ștef, Drobeta Turnu-Severin. 2020;*

978-606-991-213-3